ЛИПЕНЬ

1974

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 13 (935)

Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ХОТІЛИ ЗДИХАТИСЬ...

— Я був би невдячною свинею, якби з такою характеристикою пішов із вашого заводу.

МАЛОХУДОЖНЯ САМОДІЯЛЬНІСТЬ

В одному Будинку культури йшла репетиція.

— Ти грими, наша пісне, над сві-і-том,— пошепки виводили здорові, молоді хлопці.

У другому кутку сцени розучували гопака, але це було більше схоже на танець помираючого лебедя. Танцюристи з величезною обережністю ледь торкалися ногами підлоги. Один з них ненароком зачепився за стілець і з грюкотом впав. Зі стелі посипалася штукатурка.

— Тихше ти, ведмідь! — засичав на невдаху керівник гуртка.— Не забувай, де знаходишся!

Зауваження було цілком слушне: Переспинський сільський будинок культури споруджували понад шість років, і ще до відкриття його вже довелося капітально ремонтувати. Отож першу в житті цього культосвітнього закладу репетицію сільські співаки і танцюристи проводили з максимальною обережністю, трепетно прислухаючись: чи не завалиться від співу стеля, чи не провалиться від тупоту ніг підлога?

Це діялось у Рожищенському районі на Волині. А в іншому, Старовижівському, районі у селі Смідині репетиція того вечора зовсім не відбулася. Через дощ. Періщив він, бачте, не тільки надворі, а й у самому клубі, де стеля цілком схожа на рибальську сіть.

Клуб цей, правда, старий. А новий стоїть поряд — без вікон, без дверей і навіть без даху, і того дощового вечора з його стін драматично відвалювались у грязюку шматки розмоклої, потрісканої цегли.

А між тим, смідинський колгосп імені Суворова уже перерахував за цю будову Камінь-Каширській пересувній механізованій колоні № 169 тресту «Волиньсільбуд» понад двісті п'ятдесят тисяч карбованців. І хоч сьогодні готовий перерахувати ще чотириста тисяч, якщо камінь-каширські товариші змилостивляться довести будівництво до кінця. А ведуть вони його ще з 1968 року.

Із швидкістю титрів на кіноекрані змінювалися начальники ПМК, виконроби, а будова тим часом повільно, але впевнено перетворювалась на руїну...

Та смідинцям легше. Їм хоч є на кого поскаржитися. Правлінню ж колгоспу «Здобуток Жовтня» Рожищенського району й поскаржитись ні на кого: клуб тут споруджується — ось уже сьомий рік! — силами своєї ж таки, колгоспної, будівельної бригади. І коли він, той клуб, як пишуть в репортажах, урочисто засвітить привітні вогні,— поки що нікому не відомо.

— Сил виявилося малувато,— скаржаться правлінці самі на себе, а може, на своїх попередників, які одночасно вхопилися за кілька будов, і тільки вже потім переконалися, що одразу усіх не потягнуть. Отже, клуб вирішено було законсервувати: зачекає. Він і чекає: закінчення і... капремонту.

Таким самим робом розмахнувся сім років тому на будівництво культосвітнього вогнища в селі Вишеньках колишній голова колгоспу «Ленінський шлях» цього ж району т. Яцюк. Будівництво вогнища почалося з властивим т. Яцюку ентузіазмом і... невдовзі застигло на точці замерзання.

І лише в цьому році її вирішили «розморозити». А самодіяльним хористам і танцюристам, декламаторам та музикам-аматорам не залишається нічого іншого, як тішити себе рожевими надіями.

Аматорів же самодіяльної музи у селищі Голобах Ковельського району навіть надії уже не тішать. Бо у Голобах, де клуб тулиться у ветхій маленькій будівлі, спорудження нового, по всьому видно, не передбачається і в найближче десятиліття.

Річ у тім, що місцевий колгосп уже змурував один величезний — не те, що будинок, а цілий палац культури, з усіма службами і навіть зі сценою, що обертається. Але — не у гомінких Голобах з п'ятитисячним населенням, а в невеличкому бригадному сільці Бруховичах, рівно за п'ять кілометрів від велелюдного селища.

Річ у тім, що те екзотичне сільце чимось дуже сподобалося голові колгоспу Андрієві Кононовичу Щибрі. До того сподобалося, що й сам, було, в нім оселився. Та вже вирішив за одним ripom заснувати просто навпроти своєї домівки й культурний центр. І той «центр» тепер сумно блимає на світ білий здоровенними, завжди темними вікнами, як величний пам'ятник чудернацькій самодіяльності голови...

Гріх сказати, що на Волині мало споруджується культосвітніх закладів. І споруджують їх в основному швидко, надійно і саме там, де треба. І співають у них на повні груди голосисті симпатичні дівчата і хлопці, й від душі гарцюють по міцній підлозі молодці-танцюристи. І пишними букетами розквітають самодіяльні таланти!

Але подекуди, як бачимо, розквітає і отака, прямо скажемо, не художня самодіяльність окремих керівних товаришів. І якщо її вчасно не припинити — дуже сильно страждатиме самодіяльність художня!

В. БОЙКО.

Волинська область.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— А у вас, бачу, ще є й приховані резерви.

PENGUIN2197
perec-ua.
perec-ua.

Телеграфне агентство Перця

ФУНДАМЕНТАЛЬНА ПРАЦЯ

ПОЛТАВСЬКА область. (Кор. ТАП). Фундаментальну працю з питань тривалості будівництва житла підготував трест «Полтавасільбуд». Ознайомитися з нею можна у Полтаві по вулиці Богдана Хмельницького, 34, де на замовлення обласного управління хлібопродуктів трест зводить 100 квартирний житловий будинок: роботу розпочато ще в 1971 році, а, крім фундаменту, нічого не видно.

МАГНІТНА АНОМАЛІЯ

СУМСЬКА область. (Кор. ТАП). Велику магнітну аномалію виявлено на території колгоспу ім. Леніна Недригайлівського району. В результаті розкопок видобуто цілу купу металу. Як з'ясувалося, це — доїльні апарати, які купив колгосп кілька років тому й ні разу ще не використав.

НЕЩАСНИЙ ВИПАДОК

Провалився крізь землю товариш Черницький — голова виконкому Жнибородської сільради (Бучацький район Тернопільської області), коли якось випадково переступив поріг сільського клубу. Оговтавшись від несподіванки, т. Черницький, на превелике своє здивування, побачив, що то не земля під ним розверзлася, а клубна підлога, яку давно обіцяв відремонтувати.

Щоб надалі уникнути таких неприємних випадків, голова сільвиконкому вирішив більше до клубу і не потикатися!

ЗООАФОРИЗМИ

Грива царська, а кігті розбійницькі.

Дресирування голодом — мистецтво ситих.

Найстрашніший хижак — хижак-боягуз.

Крила людині підрізають словом.

Назвався моржем — лізь ув сполонку.

Голосистий півень, а в солісти не годиться.

Микола ПОЛОТАЙ.

Дали перцю!

К. М. Мартинов працював начальником компресорного цеху Вінницької обласної контори «Укроптм'ясоріторгу». Оскільки в назві цієї контори є натяк і на рибу, Мартинов взяв собі за девіз відоме прислів'я: «Не вчи плавати щуку, щука й сама знає всю науку». Під цим девізом він і цупив гроші з державної кишені. Звісне діло, у свою. Про це розповідалося у фейлетоні «Щука знає науку», опублікованому в «Перці» № 4 за 1974 рік.

Начальник слідчого відділу Вінницької обласної прокуратури т. Потапов повідомив редакцію, що за крадіжку державних коштів Мартинова К. М. притягнуто до кримінальної відповідальності.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

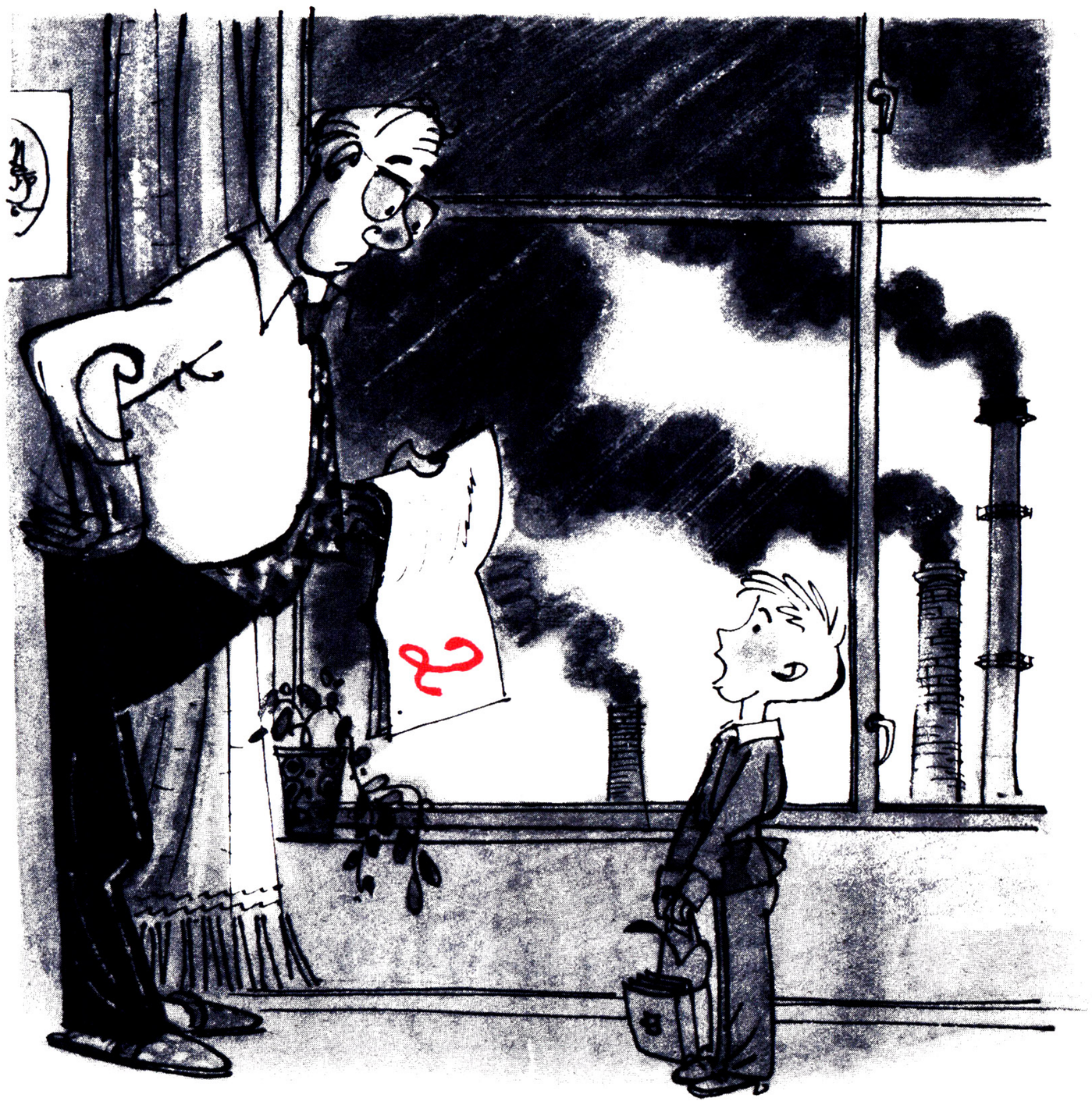

— Я тільки відповів учителеві, що хмари утворюються над твоїм комбінатом.

«Такий» поворот

Він стояв на трибуні і, час од часу ковтаючи зі склянки воду, натхненно читав лекцію про хвороби і про те, як з ними боротися.

Спочатку детально зупинився на підшлунковій залозі, потім перейшов до верхніх дихальних шляхів і раптом перекинувся на клептоманію.

— Клептоманія, — пояснював, — це слово, яке складається з двох грецьких: «клепто» — «краду» і «манія» — «безумство». Хвороба ця небезпечна і заразлива. Її симптом — нездоланний, хворобливий потяг до крадіжок, викликаний жадібністю та прагненням збагатитися за чужий рахунок.

Щоб далеко за прикладами не ходити, розповім про себе.

Я — лікар, людина з вищою освітою, займаю керівну посаду, отримую гарну зарплату. Моя дружина О. П. Лапчук у керованій мною лікарні — дієтична сестра. Одержує теж непогані гроші. Держава безплатно надає нам простору квартиру, яка і опалюється, і освітлюється. На відходах лікарняної кухні ми відгодовуємо по кілька кабанчиків щороку і продаємо їх.

Здавалося б, чого мені не вистачає? Чого ще треба?

Але як тільки побачу щось не своє і до того ж, якщо воно погано лежить, мене одразу охоплює якесь дивне почуття. Так і хочеться швиденько прибрати оте «щось» до рук.

Побачив якось на подвір'ї лікарні цемент, що його завезли для ремонту лікувального корпусу, і тут же схопив лопату й давай той цемент продавати людям. По одному карбованцю за відро. Цемент — людям, а гроші — собі.

Потім дивлюсь, у одній із палат лікарні шафа стоїть. Погано якось стоїть. Загнав я ту шафу, а гроші теж забрав.

Далі бачу, диван-ліжко очі муляє. По-моєму, думаю, цьому диванові зовсім не місце в лікарні. Подумав отак і забрав його до себе додому.

Одного разу бухгалтер каже мені: «Слухайте, Олексію Мефодійовичу, у нас у лікарні посада медичної сестри вільна». От, думаю собі, ні за що гроші пропадають. Взяв та й призначив на ту посаду за сумісництвом медичну сестру Л. Бабій. Тепер вона одержує ту зарплату і сповна віддає мені...

Можна було б і ще наводити приклади з мого власного досвіду, але, гадаю, ви вже й так добре уявляєте, що воно за хвороба — ота клептоманія.

Останнім часом вона навіть дала ускладнення — я вдався до значно складніших маніпуляцій. Купив, наприклад, на Ладижинській ДРЕС по державній ціні дев'ять тисяч штук цегли і тут же продав її утридорога.

У вас може виникнути питання; «Як же боротися з цією хворобою?»

Скажу відверто — тут медицина безсила!

...Раптом Олексій Мефодійович Лапчук, головний лікар Четвертинівської дільничної лікарні, що у Тростянецькому районі, прокинувся. Помацав себе за вуха, посмикав за носа і протер очі. Потім він ще довго лежав і думав: «Приверзеться ж таке — лекція! Та ще й про власну хворобу. Сміх один... Щоправда, якби про оті мої справи дізналися в районі чи області, уже було б не до сміху. Ні, ні, про такий поворот не варто й думати. Тьху, тьху!..»

І Олексій Мефодійович перестав думати про такий поворот.

Д. ВІРЧЕНКО.

Вінницька область.

ЗНОВУ ПАХНЕ СМАЛЕНИМ

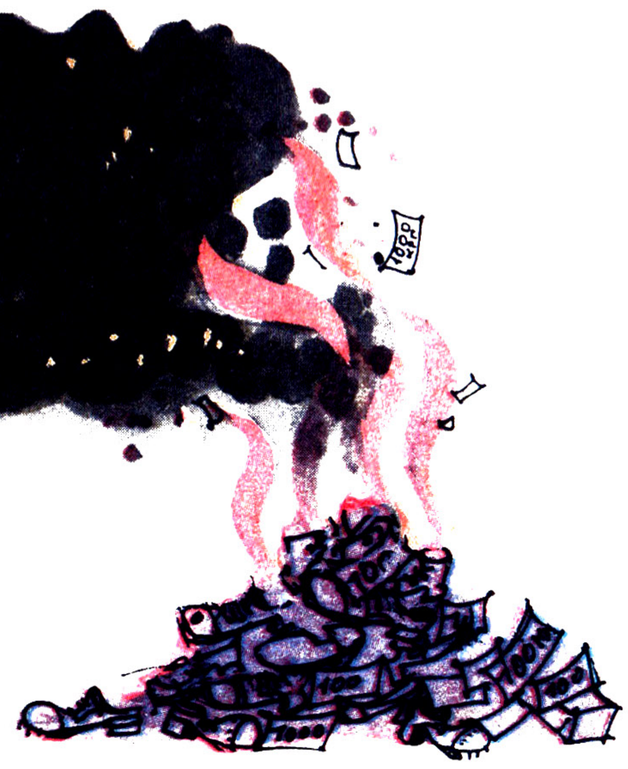

В головному управлінні «Укрвзуття» Ворошиловградське взуттєве об'єднання називають «флагманом». Як-не-як — дванадцять тисяч «команди», вісімдесят тисяч пар взуття щодоби.

Наприкінці 1971 року з подвір'я того «флагмана» виїжджали навантажені машини. Прямували до Кам'яного Броду. Тут з них знімали ящики, обливали їх бензином і спалювали.

Автор згадав цю дворічної давності історію не для того, щоб заінтригувати нею читача. Так само, як члени отої спеціальної комісії спалили 11 тисяч пар взуття не для того, щоб погрітися. Хоч, правду кажучи, надворі тоді було таки холодно. І продукція, у яку вкладено стільки праці і коштів, хоч якусь частину тепла таки віддала своїм творцям. Але про це потім...

Спочатку про те, як пливе «флагман» сьогодні. Загалом, так ніби й нормально пливе. Виробничі плани виконують. Час від часу перепадає і премія. Є свої передовики. Є хороше взуття, за яке люди дякують. І є... брак, який повертають.

За минулий рік на адресу Ворошиловградського взуттєвого об'єднання надійшло близько семисот рекламацій. За перші три місяці цього року — 230. Минулого року об'єднання заплатило 1 мільйон 91 тисячу карбованців штрафу за поставку торгівлі неякісного взуття, 346 тисяч карбованців — за недопоставку взуття і 201 тисячу — за погану упаковку.

Сухі цифри. А за тими сухими цифрами мільйони пар поверненого об'єднанню взуття. Зайве завантаження транспорту, додаткові накладні витрати. Додаткова людська праця. Додаткове нервотріпання. Торговельники кажуть, що у них при одній згадці про ворошиловградських взуттєвиків починаються приступи мігрені. В арбітражі говорять, що скоро доведеться виділити для взуттєвого об'єднання окремого арбітра. Бо з усіх справ, розглянутих арбітражем торік, 681 стосується саме Ворошиловградського взуттєвого об'єднання.

А в об'єднанні виправдовуються. Мовляв, уся біда в поганій славі. У тому, що об'єднання засипано рекламаціями, винні торговельники. Трішки кривий носок у туфлі — рекламують. Трішки відклеюється підошва — рекламують. Трішки криві шви — рекламують. Трішки нависає зап'яток — рекламують. Хто б там до цього придивлявся! Не беруть в одному місці — завезіть в інше. А ще винна мода. Не встигнеш новий зразок освоїти, а та капосна мода вже інше диктує. Стрибала Оксанка вчора на шпильці, сьогодні човгає на платформі, а завтра їй захочеться котити на тракторній гусениці. Об'єднання наше не якийсь там катерок, яким щодня можна за Оксанчиними примхами встигати. Поки розвернемо свій флагман, то Оксанка вже встигне десять разів моду змінити... Потім — сировина, фурнітура. Івано-Франківській шкіряній фірмі минулого року ми пред'явили 39 рекламацій на якість шкіри. 4319 тисяч квадратних дециметрів шкіри понизили в сортності, 853 тисячі квадратних дециметрів повернули. Одеському шкіроб'єднанню пред'явили 37 претензій. Воно підсуває нам свиню зі свинячою шкірою. Погані супинатори надсилає Київська фірма «Фурнітура»...

Слухаєш керівників взуттєвого об'єднання. Вникаєш у їхне становище. Уже хочеш сльозу разом із ними пустити. А тоді потрапляє тобі на очі документ. Чернівецькі торговельники скаржаться. Мовляв, ви, братці-взуттєвики, несерйозні люди. Ми закупили у вас взуття модельне з яловичого хрому. Ви надсилаєте чортійщо із свинячого. Та й не одну пару і навіть не десяток. А на суму 67 тисяч карбованців. Куди ми той товар поділемо? Беріть його назад.

У другому документі заступник директора об'єднання по збуту В. І. Цибко торговельникам відповідає: «Винні! Вказані відхилення мали місце. Основна причина — вкрай незадовільне забезпечення об'єднання яловичими шкірами. В результаті — на ряді модельних потоків вимушені шити масове взуття з верхом свинячим».

Отакої! Залізна аргументація. Нічого не скажеш. Тільки після отих аргументів починаєш задумуватися. Яке діло споживачеві до того, що на фабриках є, а чого бракує? Йому болить голова за свої гроші. А за те, що є і чого немає в об'єднанні, хай болять голови в отих 993 спеціалістів, що працюють на підприємстві.

Ще про одну причину браку — мабуть, таки основну — на Ворошиловградському «флагмані» ніхто не згадав. Про плинність кадрів. У 1973 році «попливло» двадцять робітників із кожних ста. Двадцять відсотків. В основному молодь. Дівчата. Тікають на ті підприємства, де краще. І мають рацію. Професійна підготовка робітників у об'єднанні слабенька. Будинку культури взуттєвики не мають. На вечори відпочинку ходять по чужих клубах. Спортивного залу та інших спортивних споруд нема. Гуртожитків для всіх, кому треба, теж нема. Щодня вісімсот чоловік привозять на роботу з приміської зони автобусами. Орендованими. В минулому році за оренду заплатили 535 тисяч карбованців. Цілий гуртожиток. Добротний. Не тільки з побутовими приміщеннями, а й із кімнатами, де можна було б виховну роботу проводити. Підвищувати професійний рівень робітника і його свідомість.

Керівники об'єднання запевняють, що картина не така вже й страшна, як видається. Мовляв, багато випускаємо, то й багато браку. Але сама питома вага браку не така вже й велика. Воно, звичайно, так. Проте, крім «питомої ваги» браку, є ще питома вага державного карбованця. Питома вага людської праці. Питома вага вболівання за честь свого підприємства. Бо якщо діяти за принципом: де дрова рубають, там тріски летять,— то всі дрова можна на тріски перевести. І знову ж таки покупцеві, якому потрапили браковані туфлі Ворошиловградського об'єднання, зовсім не легше від того, що десятьом його сусідам потрапили пристойні. У нього своя питома вага — зароблений карбованця.

Тепер повернімося до отієї давньої історії. До отої незвичайної ватри в Кам'яному Броді.

В об'єднанні про неї говорять по-різному. Одні кажуть: «Спалили взуття, яке було заражене грибком. Люди ходили в ньому і повертали, як брак». Інші запевняють, що спалили застарілі, нікому не потрібні зразки. Які нібито блукали по всьому світу і поверталися, бо ніхто не хотів брати. Дехто каже, що туди потрапили зовсім нові й зовсім пристойні, але розпаровані. Того, хто міг би про це сказати конкретно, в об'єднанні тепер нема. Колишній директор об'єднання А. Г. Кучеренко — віднедавна головний інженер управління «Укрвзуття». Його про те ніби вже й питати незручно. А хотілось би. Нехай все-таки поділився б досвідом. Бо в «трюмах» лише основного підприємства Ворошиловградського «флагмана» уже знову зібралося майже вісімдесят тисяч пар бракованого взуття. Повернутого покупцями і торговельними організаціями.

Дивишся на ті гори взуттєвого розмаїття, і здається, ніби знову пахне смаленим.

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.
Ворошиловградська область.

КАЗКА ПРО ЗОЛОТУ РИБКУ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

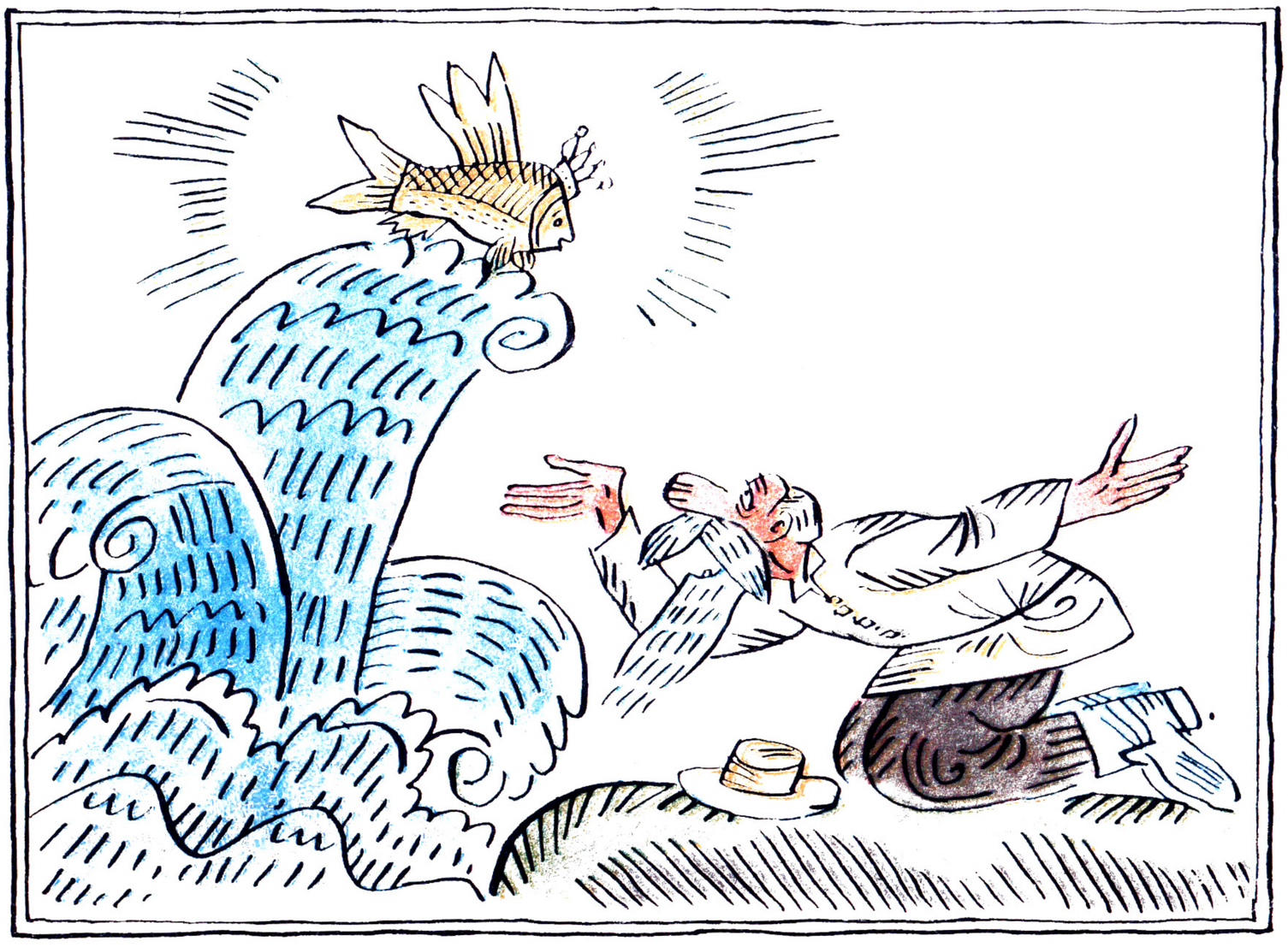

— Зовсім здуріла моя стара: просить туфлі на платформі.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

МЕТАМОРФОЗИ

Нічого я так не люблю читати, як відписки... В жодному епістолярному творі ви не знайдете стільки хитромудрих і абсолютно несподіваних сюжетних поворотів, як у відписках...

Читаєш їх, і складається враження, що існує спеціальна школа, де навчають, як відписатися, щоб комар носа не підточив. Приміром, голова Люботинського міськвиконкому (Харківська область) тов. Ситник засвоїв цю науку відмінно.

Ось дивіться. Торік у травні до нашої редакції надійшов лист від інваліда Вітчизняної війни т. Гніденка. Він писав, що до селища Гиївка досі невпорядкована дорога, хоч голова міськвиконкому обіцяв відремонтувати ще в 1972 році. Копію того листа ми надіслали у міськвиконком. Звідти прийшла відповідь: «Згідно проекту на будівництво дороги від ст. Люботин до селища Гиївка намічалось побудувати дорогу від ст. Люботин до магазину в селищі Гиївка, з метою покращання обслуговування населення автотранспортом. В даний час дорога до магазину побудована, налагоджений регулярний автобусний зв'язок між селищем Гиївка і ст. Люботин». Зверху дата, а внизу підпис: «Голова міськвиконкому А. Ф. Ситник».

Ну, нарешті, думаємо, дорогу відремонтовано, скаржник задоволений! Коли це в редакцію надходить ще один лист від того ж таки Гніденка: «Голова міськвиконкому А. Ф. Ситник відписується. Дорога й досі не відремонтована». Ми А. Ф. Ситнику надсилаємо нагадування. А. Ф. Ситник надсилає редакції відповідь: «Відремонтована». Ми те листування в архів. Як не вірити товаришеві, який обіймає таку солідну посаду?!

Аж раптом — знову лист. Уже в нинішньому році: «Дорогий Перче! Звертаюся до тебе від імені жителів села Гиївки... Дорога як була невпорядкованою, так і залишилася... А голова виконкому міської Ради тов. Ситник займається відписками...».

— Ай-я-яй! — схопилися ми за голову. — Виходить, що товариш Ситник просто водить нас за ніс?!

— Та хіба він один словами ями засипає, а у вищі інстанції повідомляє, що все нормально?! — відгукнулися жителі вулиці Кооперативної з села Микуличі Бородянського району на Київщині. — На нашій вулиці в калюжах скоро можна буде рибу розводити. Ні «швидка допомога», ні пожежна машина тут не пройдуть. І куди ми тільки не зверталися, куди не писали: і в Бородянку, і в Київ. А яма, як кажуть, і нині там.

Зовсім інша картина в селі Войкове Баришівського району (теж Київщина). Тут вулиця, котра веде до молокозаводу, в такому стані, що (далі цитуємо листа) «одного «Маза» з причепом тягнуть два трактори і витягти не можуть».

Словом, одні надсилають листи, інші — оптимістичні відписки. Чорнило в чорнильницях не гусне, як і оте болото на вулицях і дорогах...

О. ЧОРНОГУЗ.

ЖИТТЯ І СЛОВО

(ЛЮБИТЕЛЯМ І НЕЛЮБАМ ПРИРОДИ)

ПЛАЧ КАЛИНИ

Ви співали про мене найбільш,
та проте ж і найбільше ламали.
Вже не хочу ні в пісню, ні в вірш,
аби тільки мене не займали.
Стало більше пісень, ніж кущів.
Ой, немає від них одбою!..
Хоч із вас вже б не кожен зумів
пригадати, яка я собою...

БЕЗТАЛАННЯ

Поет в гаю берізку обламав
і запашним гілкам заприсягавсь в любові.
Гадалося, що він
все для натхнення мав!
Рядки ж про березняк
виходили дубові.

ТОЧНІСТЬ — НАД УСЕ

Письменник відрядження творче узяв
у поле. Щоб в творі новому «вточнити»:
як сіють волошки — у зяб чи не в зяб,
раніш чи пізніше, чи разом із житом?

ЗІ СВОЄЮ МІРКОЮ

Пахучий степ митець один
подав отак в епічних главах;
«Гіркий, мов критика, полин,
Й нудотна кашка, наче слава...»

Тамара КОСТЕЦЬКА.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Петренко росте на роботі. Вже навчився спати за системою йогів — з незаплющеними очима.

Вітаємо ювіляра!

Фейлетоніст «Перця» Григорій БЕЗБОРОДЬКО

З нагоди його 60-річчя

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Юрій ІВАКІН

СИГНАЛ

Шановний товаришу редакторе!

Сигналізую Вашій газеті про хибну практику у відповідальній справі розподілу виграшів у тиражах «Спортлото» і грошово-речової лотереї. Сумно, але факт: на сьогоднішній день ми маємо в цьому питанні дрібнобуржуазну зрівнялівку й стихійний самоплив. Виграти у нас може будь-хто, незалежно від своїх виробничих показників і морально-побутового обличчя. Внаслідок цього виграш часто-густо потрапляє до липких рук випадкових, не перевірених, а то й сумнівних осіб, які не заслуговують на матеріальне заохочення. Це зводить нанівець величезне виховне значення виграшу.

Безперечно, тут фінансові товариші щось недоврахували, недопрацювали, не до кінця порадилися між собою і, скажу відверто, пасуть задніх, якщо не сказати гірше.

Особливо обурює, що ця порочна практика поширилася й на великі виграші, до яких через потурання й гнилий лібералізм подекуди примазуються не наші люди.

Щоб не бути голослівним, пошлюся на такий перевірений аморальний факт, що переповнив мою чашу. Рахівник Петренко М. М., працюючи, як пишуть, без року тиждень у нашій установі і не будучи передовиком, в останній тираж «Спортлото» цілком незаслужено виграв 4662 крб.!

Коли я почув про це, то, слово честі, не повірив і пояснив народу: «Цього не може бути!» Але, на жаль, перевірка підтвердила об'єктивну реальність цього негативного явища.

Шановний товаришу редакторе! Хіба це справедливо, що виграв 4662 крб. саме якийсь Петренко М. М., а не більш гідний цього заслужений товариш, яких є багато в нашій установі?! Кілька слів, для прикладу, про себе. Ось уже двадцять років, як я користуюся загальною повагою і благотворним впливом у колективі. Завжди вимогливий до себе й до інших, принциповий, одружений, самокритичний і, скажу без фальшивої скромності, скромний, високосвідомий і авторитетний, а проте жодного разу не виграв 4662 крб.!

І навпаки — «пощастило» виграти цю суму вищезгаданому Петренку М. М., всупереч тому, що він не бере активної участі в громадській роботі і взагалі відірвався від мас під сумнівним приводом відсутності інтересу до преферансу й наявності виразки шлунка.

Прошу Вашу газету не тільки гнівно осудити подібне на своїх сторінках, а й рішуче виступити проти гри сліпого випадку в тиражах «Спортлото» і грошово-речової лотереї. Треба запровадити такий порядок, щоб кандидатури всіх осіб, які претендують на відповідний виграш, наперед обговорювалися на профзборах і в пресі, а великі виграші присуджувалися б таємним голосуванням тільки кращим із кращих. Виграш — у гідні руки!

З пошаною

Гр. ВІВЦЕБИК,
член місцевкому.

БОСОЮ НОГОЮ

УСМІШКА

На пляжі хтось наступив на мене босою ногою. Я аж квакнув і ледь не завив од болю.

Тоді метнув очима сніп іскор на дебелого засмаглого типа, який поважно ішов під грибок.

— Нахаба! — кинув йому навздогін.

Тип повернувся, і я впізнав Івана Андрійовича. «Матінко рідна! Чого мені в ту мить не заціпило?»

Я прийняв позу страуса, зануривши голову в пісок.

Іван Андрійович підійшов до мене і поплескав нижче спини:

— Добрий день! Вибачте, я наступив на вас.

— Та що ви! — вирився я з піску. — Дрібниця... Знаєте, босою ногою... Воно зовсім не боляче.

Іван Андрійович посміхнувся і глянув на свою ногу. Я теж глипнув: як у слона, міг би й кишки випустити...

— Ви у Харкові? — запитав шеф.

— Ні, в Полтаві, — відповів я.

— А я позавчора вилетів до Ленінграда, — довірливо повідомив він. — Ходімо хоч по пляшечці пива вип'ємо. Спека ж.

Ми випили по дві «Жигулівського».

— Ну, бувайте! — мовив Іван Андрійович. — Приємно було зустрітися.

— Мені теж, — бовкнув я.

Ми розійшлися кожен на своє місце.

Увечері я відбув до Полтави. Усі дні відрядження в голові роїлися думки, ніби бджоли. Терзання ятрили душу. Кошмарні сни не давали спокою. Різнобарвними кольорами вимальовувався наказ про моє звільнення.

Повернувшись в установу, я метнувся до дошки оголошень і ледь не зомлів, побачивши своє прізвище. Серце тенькнуло і забурчало в животі. Та виявилося: передчасно. Мене підвищили в посаді.

Тепер я ходжу на пляж спеціально, з надією, що шеф знову наступить на мене ногою.

Нехай навіть і в черевику.

Анатолій ЖИТНИК.

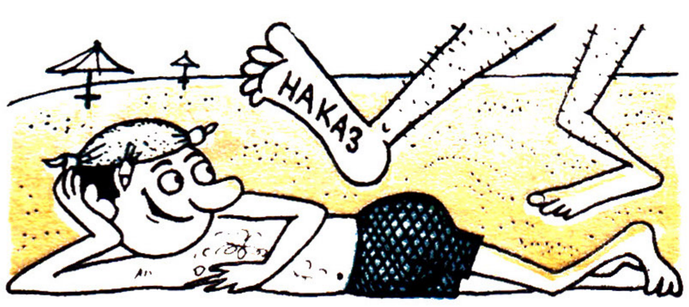

Анатолій КОСМАТЕНКО

Чаплініада

Байка

Так чи не так було — не будемо копатись:
Не в достеменності в цій байці суть
(Та й достеменність, як признатись,
Усяко можна повернуть).
Був, кажуть, конкурс... Конкурс — знаменитий:
Хто краще Чарлі Чапліна зіграє!
Охочих назбиралось — не злічити...
І всяк поміряться був рад.
А щоб до кожного підхід був об'єктивний,
Учасників не називали до пори:
Ні прізвищ, ні імен — лиш номери.
І стався, кажуть, казус там предивний!
Коли настав кінець веселій грі
Й оголосило присуд свій журі,
То... Чарлі — сам великий Чарлі! —
Четверте місце лиш зайняв!
(Знайшлись в його ж манері спритники зугарні).
Засумував митець, засумував...
Та переможець щиро й чесно,
Маститого обнявши, так сказав:
«Маестро!
Хоч першим я в почесному реєстрі,
Хоч став, сказать, героєм дня,
Я все ж не тішуся в надії,
Що притлумлю твоє ім'я.
Я — ремісник. І знаю й розумію —
Мій успіх відблиском сія:
Удати бога — ще зумію,
Та богом стать — не зможу я».

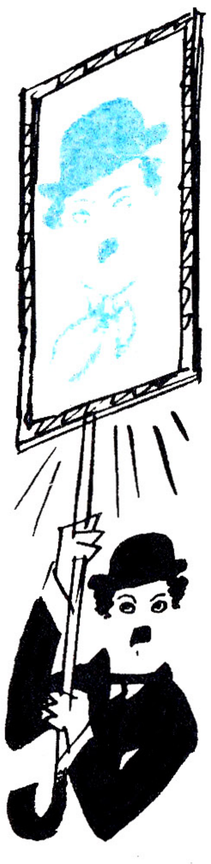

Яка самооцінка бездоганна!
Прижиться б їй і в нас не зле.
О, скільки б обняло... скажім,
Руданського Степана!
Але...

Дали перцю!

Дивні перетворення з двома бичками зробила О. С. Пишна — зоотехнік колгоспу «Комуніст» Дзержинського району Житомирської області.

Коли в січні цього року вона здавала в колгосп свого 153-кілограмового бичка, він раптом заважив 225 кілограмів. Тобто, як тільки бичок увійшов у ворота колгоспного двору, так одразу й набрав аж 72 кілограми. Одночасно той бичок витягнув з колгоспної каси для своєї колишньої хазяйки зайвих 98 крб. 64 коп.

У лютому О. С. Пишна уже не здала, а навпаки, в колгоспі купила бичка. Для свого брата. І диводивне. Важненький бичок просто на очах збавив у вазі. У переводі на гроші — на 32 крб. 40 коп.

Ці два випадки з бичками так здивували колгоспників, що вони аж Перцеві про них написали.

Голова Дзержинського районного комітету народного контролю т. Дубенко повідомив редакцію, що таке справді було. Питання про зловживання Пишної своїм службовим становищем обговорювали на партійних зборах і на бюро райкому партії. Її притягнуто до суворої партійної відповідальності. Завдані колгоспові збитки Пишна відшкодувала.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

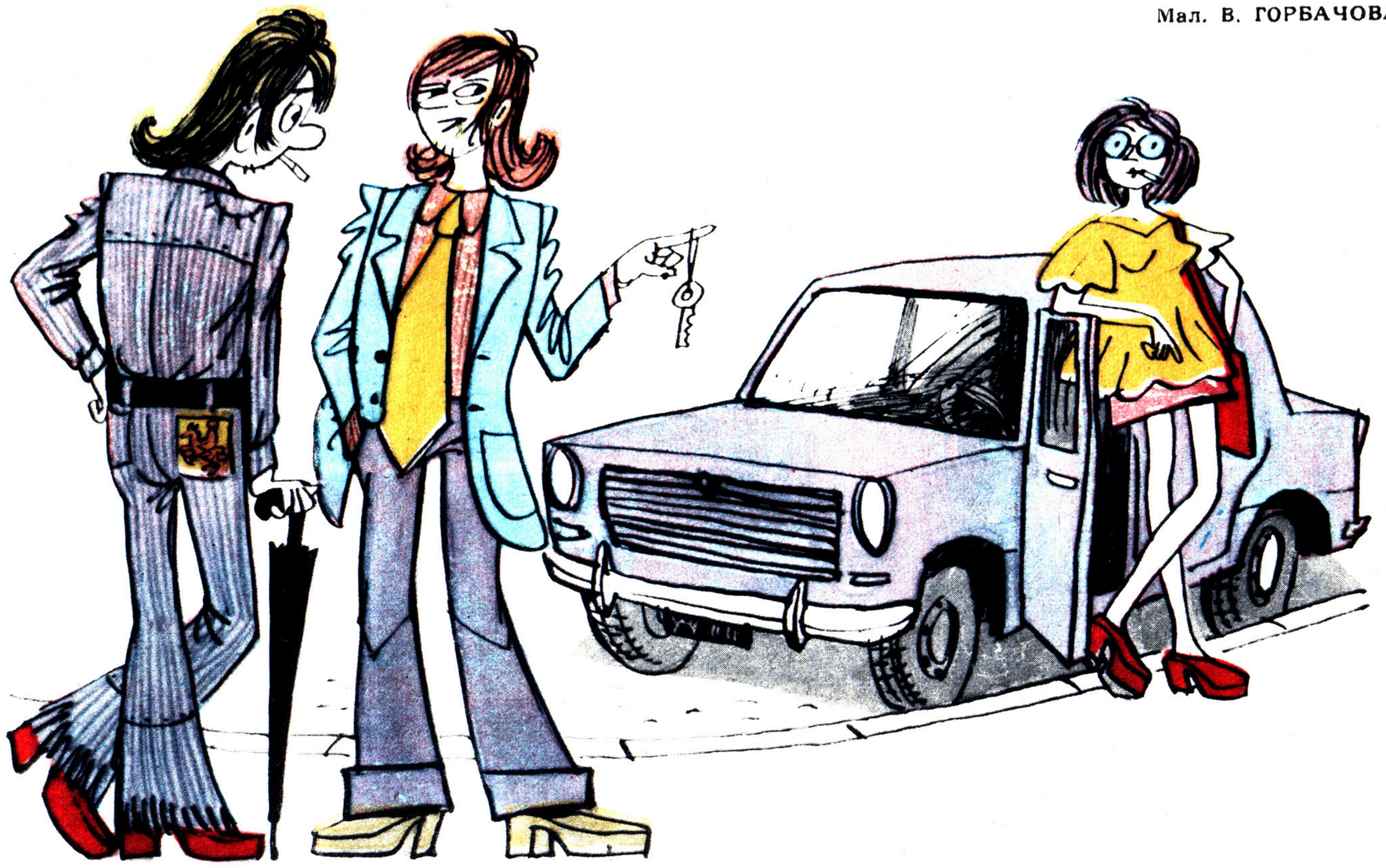

— Виявилося, що до її серця підходить ключ від батькової машини

СВОЯ БУХГАЛТЕРІЯ

Зустрічаю товариша. Вигляд, немов у приреченого.

— В Одесу їду, — каже.

— В Одесу?! То чому ж ти носа повісив? Там же сонце, повітря, море!

— Море? — скривився, наче кислиці скуштував. — А про це тобі відомо? — І витяг довжелезний список. — Сорок габаритних речей і сто двадцять дрібничок дружина веліла купити.

— Тю, — кажу, — для Ткачука оце все роздобути — раз плюнути. Не буде потреби навіть в Одесу їхати.

— А хто такий Ткачук?

— Плютин сват.

— А хто такий Плюта?

Бачу: нічогісінько на світі не знає чоловік. Почав розтлумачувати. Є, кажу, на Хмельниччині, у Віньковецькому районі, село Яснозір'я. А в тому селі — колгосп імені XX з'їзду КПРС. А в тому колгоспі на посаді голови — Олександр Володимирович Плюта. А в того Плюти — сват Микола Станіславович Ткачук. Колись Микола Станіславович помічником бригадира тракторної бригади працював. Ним він і зараз по бухгалтерських книгах значиться. Та відколи поріднився Ткачук з головою, функції його змінилися. Уже не коло колгоспної землі ходить, а по далеких землях мандрує, запасні деталі дістає.

— Ну то й що? — песимістично запитує мій знайомий. — Яке відношення мають запчастини до вказівок моєї дружини?

— Запчастини — ніякого, — відповідаю, — а здібності Ткачука — безпосереднє. Кажуть, що він уміє гадати на молоці і на кофейній гущі. Отак посидить кілька днів удома, поворожить, а потім до свата свого Плюти: можу, каже, на дурничку сівалки дістати. Сват, звісно, його розціловує, споряджає грузовик, натоптує кишені ворожбита готівкою, і мчить той за тридев'ять земель у древнє місто Смоленськ. Походить між рядами тамтешнього базару, насіння гарбузового полущить, дивись, і виторгує парочку сівалок.

— А хіба ж ними на базарі торгують? Для цього ж «Сільгосптехніка» є.

— Але є ще і «невідомі громадяни», у котрих під полою — справжній універсам. А в Ткачука на таких невідомих нюх розвинутий надзвичайно. Приїздить, приміром, він у Каховку до автомагазину. Наївні покупці біля прилавків труться, а Микола Станіславович з незалежним виглядом збоку стоїть, натовп вивчає. Потім підкликає пальчиком якогось суб'єкта.

— Що при собі маєш? — питає, а поглядом наскрізь пронизує.

Суб'єктові нікуди діватися, і він демонструє широкий асортимент товарів: транзистори, свічки, підшипники, троси тощо.

— Беру, — каже Ткачук, — але більше трьох шкір з рідного колгоспу дерти не дозволю.

— Ну що ви, — відповідає суб'єкт, — мені й цього досить.

— От би мені такого помічника, — розмріявся мій знайомий.

— За чим же затримка? — питаю. — Поїдь на Хмельниччину, домовся з Ткачуком.

Поїхав приятель. Через кілька днів повертається. Вигляд має, як і під час нашої першої розмови.

— Відмовив Ткачук, — повідомив. — Не хочу, каже, скандалу.

— Якого скандалу?

— З моєю жінкою. Ти ж не сподіваєшся, каже, що всі твої габаритні речі і дрібнички я по державних цінах куплю. У «невідомих людей» — націночки. А як я перед твоєю дружиною відзвітую? В нас у колгоспі все просто. Накуплю я різного мотлоху, складемо разом із шофером актик: «Ми (це я і шофер) склали цього акта про те, що пом. бригадира Ткачук М. С. закупив запчастини до автомашини в м. Каховці у невідомого громадянина...». Далі перелічуємо деталі, проставляємо наобум Лазаря суму, і підзвітні гроші з нас списують. Відверто кажучи, такому папірцеві жодна дружина не повірить.

— Але ж ваша бухгалтерія вірить? — не здаюся.

— У бухгалтерії — свої люди, — пояснює Ткачук. — Заступник головного бухгалтера Надія Деда, економіст Віктор Гонтар, рахівник Марія Гонтар, касир Галина Гаман між собою рідніші, ніж я з Плютою. До того ж я маю, чим їх крити. Вони мені: такі акти прийняти не можемо, це незаконно. А я їм: а компенсації за відпустки брати щороку законно? Слово за слово, та й порозуміємося. А що я твоїй жінці скажу?

Закінчивши розповідь, мій знайомий сховав у кишеню список і з тим же приреченим виглядом поплівся купувати квиток.

М. ІЛЬНИЦЬКИЙ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Телеграфне агентство Перця у № 4 журналу за 1974 рік дало цікаве повідомлення: «Чудеса швидкості». В ньому йшлося про те, що з радгоспу «Степовий» Херсонської області ще наприкінці 1972 року одночасно вирушили в дорогу громадянин К. і вантажна автомашина. Громадянин К. — у кругосвітню подорож, а вантажна автомашина — набагато ближче. Вона повезла у Нижньосірогозький райпобуткомбінат пральну машину на ремонт.

Громадянин К., зробивши коло по екватору, благополучно повернувся додому. А відремонтованої пральної машини в радгоспі ніяк не могли діждатися.

Директор Нижньосірогозького райпобуткомбінату т. Лук'янченко повідомив редакцію, що пральну машину нарешті відремонтовано і відправлено господарям. Майстра Базика, з вини якого затримано ремонт, з роботи знято.

СУЛТАН ЗАЛИШАЄ СЛІДИ...

(Оповідка, в якій є щось спільне із деякими повістями і навіть романами)

Цей звичайний літній ранок 19... року не віщував нічого незвичайного. Єдине, що мені самому здавалося незвичайним і навіть дивним,— так це те, що я вирішив нарешті очистити квартиру від непотрібних порожніх пляшок. Напхав їх повну сітку та відро, замаскував газетами, щоб сусіди не заглядалися, та й поволік із хати.

Металевий контейнер для сміття стояв у дворі нашого будинку. Я вительбушив у нього сітку. І тут крізь дзеньків скла та гуркіт заліза вчувся мені якийсь зойк. Мимоволі оглянувся. Поблизу нікого не було. Та коли нахилився за відром, наді мною щось верескнуло: «Здаюсь!».

Я підвів голову і побачив, що із контейнера стирчать дві руки.

Зазирнув у контейнер. Там, напівприлалений сміттям, сидів якийсь тип із піднятими вгору руками і тихенько скиглив. Щось у ньому видалося мені наче б знайомим.

— Ти хто такий? — поцікавився я.

— Тю, чорт! — сплюнув він і опустив руки.— То це ти мене пляшечкою по голові телепнув? Я уже подумав, було, що міліція на мій слід натрапила, а це, бач, якийсь шмендрик браковану склотару на смітник експортує... А може, ти й справді з міліції?

— Ні.

— Тоді чого баньки витріщив? Шуруй!

— З якого дива ти сюди заліз?

— Це моя справа.

— Ні, ви тільки гляньте на цього нахабу! — обурився я.— Забрався у громадське сміття, розсівся, ніби у себе вдома, і ще розпатякує, що це його справа!

— Якщо тобі не подобається,— зухвало вишкірився він,— то поклич міліціонера. А якщо ти свідома громадськість, то сам мене у міліцію відведи.

— І відведу! Таким якраз там і місце! Вилазь!

— Не можу: руки зайняті — треба штани підтримувати, бо спадають. Усі гудзики пообривав.

— Підтримуй однією рукою, а другу давай мені — допоможу.

З моєю допомогою він викарабкався з контейнера. Тепер я міг краще розглянути його. І знову піймав себе на думці, що десь зустрічався з ним.

— То що, ведеш у міліцію? — зиркнув він з-під лоба.

— Спочатку заскочимо на хвильку до мене: не можу ж я отак у піжамі та капцях містом шпацирувати. Та й тобі не завадить хоча б трохи почиститися.

Він рушив за мною, та притьмом зупинився:

— А все ж, хто ти такий?

— Дворник. І до того ж — дружинник,— збрехав я для більшої переконливості.

— А-а... Ну, тоді пішли...

Перед дверима квартири він заповзявся старанно топтатися по коридорному килимку.

— Та чого ти товчешся?! Заходь! — поблажливо запросив я.— Підлогу все одно давно мити пора.

— Плювать я хотів на твою підлогу, — буркнув він.

В передпокої і справді із задоволенням плюнув. Здається, ладнався зробити це й у кімнаті, але так і закляк із роззявленим ротом. А далі — крутнувся на місці і кинувся у коридор. Але я ухопив його за полу, затягнув у кімнату і швиденько крутнув ключ у дверях.

— Ти облиш ці штучки! — строго сказав я. — Сідай!

— Щастя твоє, що в мене руки тими клятими штанами зайняті,— багатообіцяльно процідив він.— Значить, пописуєш, двірничок липовий? — повів прискаленим оком на друкарську машинку.

— Ага. Нову книжку готую.

— Ах ти ж стерво таке! — озвірів він.— Вдає із себе порядну людину, а сам книжки пише!.. Не підходь!.. Порішу!..

В руці у нього блиснув ніж.

— Признавайся, — прохрипів, — навмисне заманив мене до себе? Писати задумав?

— Та на дідька лисого ти мені здався?! — вибухнув я.— У тебе ж морда кримінальника, а я — поет, до того ж — лірик!

Не встиг я й кліпнути, як він кинувся до мене. І стиснув у міцних обіймах.

— Лірик, кажеш!.. Усяка там «кров» — «любов», квіточки і таке інше!.. Вибач, дорогуша, що образив тебе... Нерви здають... Вимотався за ці дні, як собака бездомний...

Він ніяково усміхнувся і підтягнув штани, що сповзли на підлогу.

— Ну, якщо так, то давай, лірик, знайомитися. Маю честь представитися: Султан!.. Якщо ти лірик, то, виходить, людина з душею, добра людина. Тобі можу довіритися. Значить, слухай...

Він усівся в крісло і почав свою сумну розповідь...

— Султан — це моя остання кличка. Ти не помилився — кримінальний злочинець я. А тепер — ще й утікач. Вимордував він і мене, і сержанта міліції. Ну, в сержанта, скажімо, служба, дисципліна. Йому діватися нікуди. Але чого ж, питається, мені все це терпіти?! Краще вже одразу тюряга, ніж така мука... От і втік я із того дому з горищем...

— Чекай-но, — перебив я. — Ти толком поясни, що до чого, а то наговорив такого, що й годі щось уторопати.

— Та що ж тут пояснювати?! Злочинець я! Типовий!.. Сам же казав, що у мене фізія кримінальника. Я думав, ти впізнав мене...

— Справді, — признався я, — здається, ми уже десь зустрічалися.

— Не сумнівайся, — байдуже кинув. — Видно, останнім часом я так змучився, що й пізнати важко... Я, так би мовити, герой-кочівник: то один, то другий до себе тягне — просто життя нема. Ось і тепер: не встиг іще після однієї катавасії передихнути, як інший уже заполав та затягнув у отой дім із горищем, горів би він синім полум'ям!.. І знову — малина, випивки, крадіжка... Одне слово, пішло-поїхало, як завжди... Аж нудно... Розумієш, як на нормальне життя, то в цій історії міліція вже давно мала б мене накрити, мов пацана. Так ні ж! Нещасний сержант ночей не досипає — ганяє за мною і ніяк спіймати не може. І кінця цій волинці не видно... От я не витримав та й утік... Якраз момент слушний підвернувся: коли було вже зафіксовано, що, зморений п'ятьма безсонними ночами, сержант міліції задрімав під вікном за кущем, запримітив я, що й мучитель мій, ну, наче б хазяїн мій теперішній, теж носом клює за столом над чотириста дев'ятнадцятою детективною сторінкою. Ось-ось засне. А за його планом, я мав саме у цей час знову сліди заплутати — вийти із того дому з горищем та до марухи, до симпатії своєї, як би по-вашому сказати, відправитися. Отож тихенько, аби його не розбудити, вийшов я, як і належало, з того дому та й рвонув так, аж загуло. Але не до марухи, а зовсім у інший бік... Сподівався, що міліція швидко зловить. А вона — нуль уваги. Так, наче б я не типовий злочинець, а чортзна-що. Аж обидно... Та й громадськість не краща. Тільки й того, що раз пильність проявила. Це коли я без черги за пиріжками поліз. Шухер зняли, а одна дамочка навіть почала, було, міліцією лякати. Та як тільки натякнув, аби їх підбадьорити, що я бандюга-рецидивіст, — усі відразу й охололи, — зітхнув він.

— Цілий тиждень гасаю містом, мов проклятий... Як знаєш, я маю звичку сліди після себе залишати — то просто слід від взуття, то гудзик від одежі, то недопалок із характерним прикусом... За ці дні все місто тими недопалками засмітив. Накурився — аж нудить. Всі гудзики пообривав і порозкидав по примітних місцях. Навіть від штанів. Тепер ось у руках тримати доводиться. Про всяк випадок і твій килимок брудним взуттям запаскудив... Ти вже, керя, вибач, будь ласка.

— А навіщо все так ускладнювати?! — не стримав я здивування. — Пішов би просто в міліцію та й годі!

— Ну, лірик, ти ніби мала дитина, — сумно усміхнувся він. — Я ж злочинець, який іще не розкаявся! Мене ще навіть перевиховувати ніхто не починав!.. Усе те буде тільки в другій частині. Та й то, якщо мій мучитель, ну, автор, як по-вашому, на той час не надумається за третю частину засісти.

— А то що іще за третя частина? — не второпав я.

— Та отого ж самого «Дому із горищем»!..

І тут мені наче розвиднілося:

— Стривай! — вигукнув я. — Згадав. Ти, якщо не помиляюся, тип кримінального злочинця, що побутує в деяких творах. Літературний, так би мовити, герой. І до того ж, прошу пробачення, шаблонний.

— Ну, лірик, — розвів він руками, — до тебе як до жирафи доходить. Ти що, книжок не читаєш? Правда, «Дому із горищем» і не міг читати — цю книжку ще пишуть. Вірніше, писали, поки з п'ятого абзаца чотириста дев'ятнадцятої сторінки я драла не дав... Так от сам подумай, якщо книжка не закінчена, якщо я ще не розкаявся і ніхто мене не перевиховував, то як же мені в міліцію з'являтися?! Це вже буде не детектив, а фантастика!.. Ні, мене повинні тільки зловити... Значить, будемо вважати, що ти, як представник свідомої громадськості, і зловив мене у тому контейнері для сміття.

— А, до речі, чого ти заліз туди?

— Бачиш, уже не сподівався, що хтось спіймає. От і задумав операцію «Смітник». Сховаюся, подумав собі, в смітті, вивезуть мене з отим мотлохом на смітник — та й буде по всьому. А тут якраз ти зі своїми пляшками нагодився... Так що веди в міліцію.

— Не турбуйся: зроблю все, що треба, — заспокоїв я його.—Але спочатку приший гудзики.

— Слухай, лірик, — скривився він, — будь же хоч ти людиною, не роби з мене посміховиська: бабське ж це діло — голкою штрикати. Я більше пером, ну, ножем, як би по-вашому, орудувати звик.

— Все-таки хоча б до штанів приший. А я тим часом приготую щось перекусити — вибираєшся ж не в гості до родичів. Може перехилиш чарочку на дорогу?

— Хіба що мінеральної. Остогид алкоголь.

Поки він мудрував над штанами, я пішов на кухню, узяв із холодильника пляшку «Боржомі», підійшов до нього ззаду і тріснув по тім'ячку.

Він ще повернув голову, витріщився на мене посоловілими очима, намагаючись щось сказати.

Але я не дав йому опам'ятатися: ухопив за карк і запхав у цю гуморескy!

Дмитро МОЛЯКЕВИЧ

Туристськими стежками

Мал. В. ПЕТРОВА

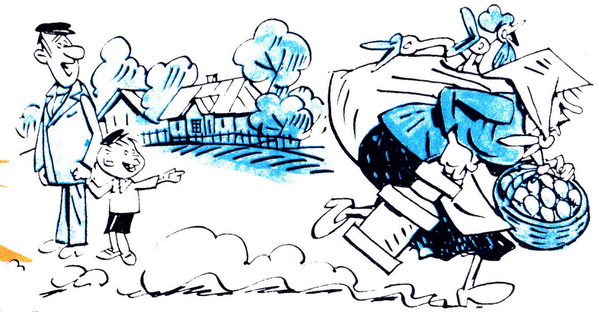

— Тату, а тітка Мотря теж турист!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Шабашники: — А чи не вирушити нам, хлопці, у подорож по рідному краю!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

БІЛЯ САМОГО СИНЬОГО МОРЯ

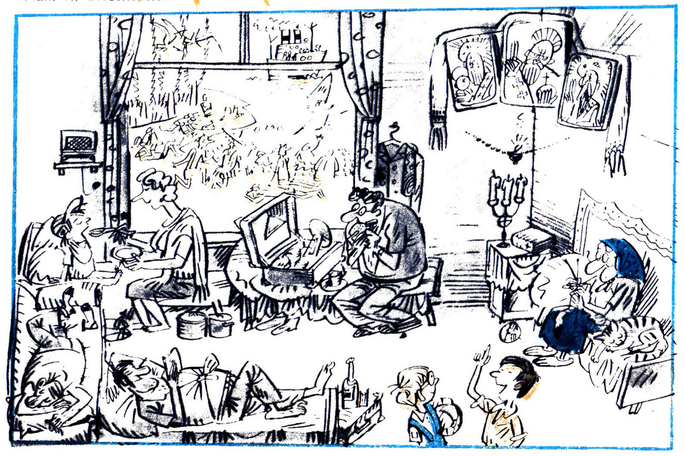

— А той куток бабуся святим здає.

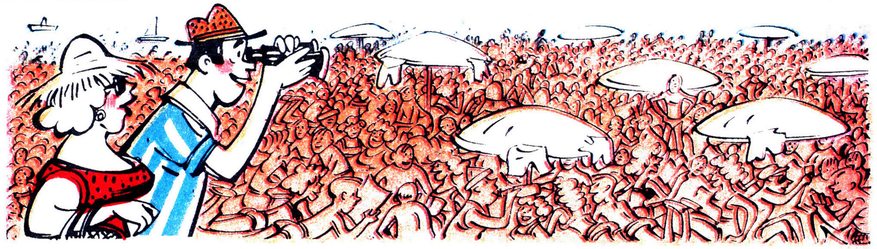

— Здається, Марійко, он там є вільне місце...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

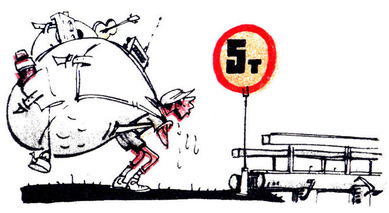

Без слів.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ви останній за юшкою!

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Мал. Й. КОГАНА

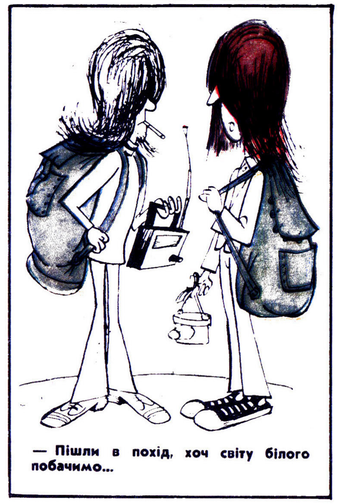

— Пішли в похід, хоч світу білого побачимо...

СТАРА КАЗКА НА НОВИЙ ЛАД

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Не можу я далі везти тебе, Іване-Царевичу, ногу покалічив.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

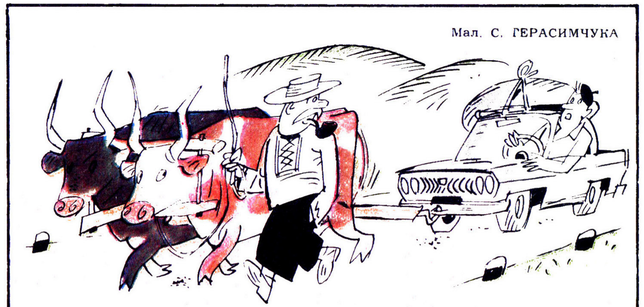

— Діду, а це правда, що колись на волах аж у Крим їздили!

І сміх, і гріх

Виборча комісія штату Мен (США) дозволила Дені Траску висунути свою кандидатуру на пост губернатора. У цього 35-річного американця є своя вельми поважна причина прагнути посісти губернаторське крісло: губернатор, бачте, має право помилування, і Траск заявив, що як тільки його виберуть, то він скористається цим правом — помилує самого себе. Справа в тім, що кандидат у губернатори відсиджує строк за грабіжництво.

* * *

Зразок джентльменської ввічливості продемонстрував член палати представників штату Міссісіпі (США) Джемі Уітен. Хильнувши понад міру, він наскочив у Джорджтауні автомобілем на дорожний знак, що вимагав зупинки, розтовк два автомобілі, повалив залізну огорожу і кілька дерев, протаранив цегляну огорожу. Хазяїн тієї огорожі розповідає: «Перше, що Уітен зробив, вибравшись із своєї машини — то заповзявся потискувати руки усім, що зібралися довкола».

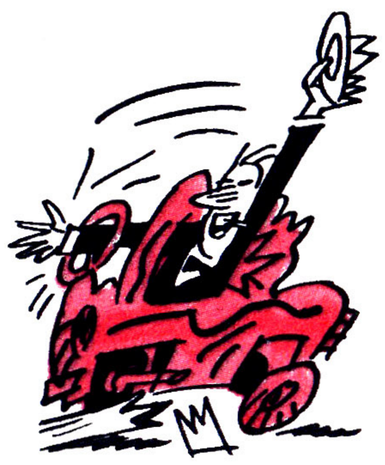

* * *

Працівники редакції шотландської газети «Дейлі рекорд» взяли собі за звичай прикрашувати стіни своїх робочих кімнат непристойними фотографіями та картинками. Керівництво редакції запропонувало зняти ці прикраси, оскільки вони «ображають почуття відвідувачів». Але при цім начальство поцікавилося, звідки беруть ці фото. Виявилося, що фото вирізали з тієї ж таки «Дейлі рекорд».

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

Арт БУХВАЛЬД

«ЗНАХІДКА» ПЕНТАГОНУ

Нещодавно міністерство оборони США попросило 1,6 мільярда доларів для «допомоги» Південному В'єтнамові *. Конгрес зрізав цю суму. Але замість того, щоб упасти в тугу, Пентагон заявив, що «знайшов» 266 мільйонів доларів, яких саме й не вистачало для підтримки Сайгону.

Як Пентагонові пофортунило знайти ці гроші? О, це вельми цікава історія.

Якось пізно ввечері дві прибиральниці ладналися зайнятися своєю справою в підвальному приміщенні Пентагону. Одна із них, новачок у міністерстві оборони, відчинила, як вона гадала, дверцята комірчини для віників і ганчірок, одначе замість робочого інвентаря побачила там дбайливо складені пачки 100-доларових купюр.

— Генрієто, — гукнула вона до напарниці, яка вже давненько працювала в Пентагоні, — в коморі нема ані віників, ані ганчірок, чим же прибирати, коли тут самі тільки гроші лежать?!

Генрієта підійшла і заглянула в комірчину.

— А й справді, трясця його матері! Від нас вимагають, щоб ми підмітали підлогу, прибирали в холах і витирали пилюку на меблях, але не дають жодного інвентаря. Треба поскаржитися нашому начальникові!

Небавом начальник прибиральниць спустився в підвал. Зазирнув туди і аж позеленів зі злості.

— Тисячу разів казав я військовим, що ці комори призначені виключно для зберігання віників і ганчірок! Хай цим помилується черговий офіцер.

І полковника, який чергував тієї ночі, викликали в підвал. Коли він заглянув у комірчину, то власним очам не повірив.

— Скільки тут, по-вашому, грошей? — запитав він.

— Близько 266 мільйонів, — сказала Генрієта. — А все ж таки, де нам віники та ганчірки взяти?

Та полковник, замість відповісти, стрімголов кинувся до телефону.

— Генерале, прибиральниці щойно знайшли 266 мільйонів у комірчині для віників і ганчірок.

Генерал розпасіювався так, що й не описати.

— Як ви насмілюєтеся дзвонити мені додому та будити в таку пізню пору через якихось там 266 мільйонів?! — проревів він у трубку. — Здайте ці гроші в стіл знахідок.

— Слухаю, сер! — відповів черговий полковник.

Наступного ранку офіцер, що відав столом знахідок, порозвішував у Пентагоні на примітних місцях об'яви, які оповіщали: «Тому, хто загубив 266 мільйонів новими 100-доларовими купюрами, пропонується негайно звернутися до столу знахідок. Якщо гроші не будуть забрані протягом тижня, їх доведеться передати у вигляді допомоги сайгонській адміністрації».

Хоча в Пентагоні тисячі працівників, одначе ніхто з них не заявив про пропажу грошей. Це викликало багато диспутів у військовому відомстві.

Як би воно не було, хазяїн грошей так і не з'явився, а 266 мільйонів доларів передали шістьом курсантам морської піхоти, які завітали у Вашінгтон по дорозі в Сайгон.

Те, що в коморі для віників і ганчірок виявилися гроші, викликало шквал обурення у вищого пентагонівського начальства. Міністр оборони видав скомпоноване у досить різних тонах розпорядження, що стосувалося всіх працівників військового відомства. В ньому наголошувалося: «Віднині категорично забороняється зберігати суми, що не фігурують у фінансових документах, у коморах для мітел і ганчірок. Надалі ці приміщення повинні використовуватися виключно для інвентаря прибиральниць. Єдине, чого я не стерплю, як міністр оборони, — це бруду в Пентагоні».

(«Інтернешнл геральд трібюн», Париж).

* Йдеться про теперішні асигнування сайгонській адміністрації.

Вісті з того світу

Згідно з даними індонезійської преси, в країні нараховують понад 11 мільйонів безробітних. Це — чверть усього працездатного населення Індонезії.

* * *

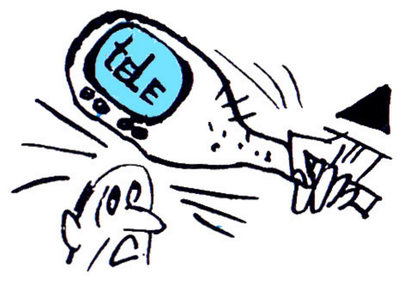

«Тому, хто не бачив на власні очі американських телевізійних передач, важко навіть уявити, яке страшно практичне все телебачення в Штатах. І справа навіть не в тім, що реклама займає тут добру половину телевізійного часу, і не тільки в тім, що безкінечні вікторини — це та ж таки реклама, справа в самих абзацах безмозкої тупості, що звалюється на глядача...

За всім цим, супроводжуючи усе це, підтримуючи усе це, стоїть страхітлива дегуманізація людини».

(Філіп Тойнбі, Американська Одіссея. «Обсервер мегезін». Лондон).

* * *

«...дослідження, проведене в Таїланді, показало, що на деяких підприємствах (сигаретних, пляшкових, текстильних і консервних) високий процент робітників становлять діти, особливо дівчатка 10—15-літнього віку. Всі вони працюють по 8—14 годин сім днів на тиждень за мізерну плату в темних і сирих приміщеннях.

Ця проблема носить гострий характер і в так званих розвинутих країнах. Недавно в Англії були викриті випадки експлуатації дитячої праці «у вільний від навчання час»...

В Італії, наприклад, дитячу працю застосовують в південних областях, подекуди навіть ведеться підпільна торгівля дітьми».

(«Корр'єре делла сера». Мілан).

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Як тобі вдається голи забивати?

— А в мене своя метода: я завжди намагаюся мимо воріт пробити, а м'яч у сітку потрапляє.

Олексій МАРИНАТ

Париж, який не в Барселоні

ГУМОРЕСКА

Десь наприкінці грудня приїхав до нас лектор.

— Відомо, що за рік можна зробити багато: рік має триста шістдесят п'ять днів, день містить у собі двадцять чотири години, година — шістдесят хвилин, у хвилині — шістдесят секунд, а за секунду склозавод випускає п'ятдесят банок. Якщо взяти всі банки, виготовлені за один рік, і поставити одна біля одної в пряму лінію, то вона простягнеться аж до самісінької Барселони, в самісінький центр міста, якраз до арки драматичного театру, — почав він.

Покінчивши з банками, лектор одразу ж перекинувся на м'ясокомбінат.

— М'ясокомбінат минулого року випустив стільки ковбаси, товариші, що коли взяти і простягнути її...

— По телеграфних стовпах... — висловив припущення мій друг Петраке.

— Це ви про що? — не зрозумів лектор.

— Цікавлюсь, як саме витягнемо ковбасу?

— Відомо як. По прямій лінії, товариші, — особисто для Петраке пояснив лектор, але так, щоб дійшло і до всього загалу слухачів.

— Як же її витягнеш по прямій, коли вона в кільце скручується? — невгаває Петраке.

Слухачі помітно зосередилися.

А Петраке щось згадав і знову підняв руку:

— Скажіть, будь ласка, оті банки, що ви недавно простягнули аж до Барселони, були порожні? — уточнив він.

— Звичайно. Склозавод не випускає наповнених банок.

— В такому разі даремно ми завернули з ними до драматичного театру. Гадаю, що краще було б до театру комедії...

— Чому ви так думаєте, товаришу, не знаю вашого ім'я та по батькові?..

— Петракою мене називають. Петраке Штирба з Суслен, де визріває найраніша з усіх ранніх черешень. Я гадаю, що до театру комедії було б краще, тому що він трохи далі на захід, значить, банок більше помістилося б...

— А звідки вам знати, де розташований театр комедії в Барселоні? — усміхається лектор.

— Я десь читав, не згадаю вже, де саме. Здається, в білих віршах, ніби ми маємо стільки коміків, що коли б спробувати вишикувати їх в одну шеренгу, то вона сягнула б театру комедії в Парижі! — непевно відповів на запитання лектора мій приятель.

— Добре, але ж Париж знаходиться не в Барселоні! — заганяє лектор Петраке в кут.

— А де ж Париж?

— Париж — це Франція, любий! — усміхається лектор. — І якщо взяти всіх, хто не знає, де Париж, і вишикувати в одну шеренгу...

— А замість дроту простягнути по них ковбасу, про яку ви казали... — підхоплює Петраке.

— І що буде? — цікавиться лектор.

— Ясно що, — рай, — посміхається Петраке.

Лектор невдоволено морщиться і продовжує:

— Якщо взяти всі автомобілі, що їх випущено в країні минулого року, і помістити їх у вагони, то потрібно буде стільки вагонів, що якби їх поставити в одну лінію...

— Товаришу лектор, а для чого вантажити автомобілі у вагони, коли вони мусять рухатися на власних колесах!? — знову вихоплюється Петраке.

— Вислухайте, що вам кажуть, товаришу! — гнівається лектор. — Не встигнете ви чхнути, як із конвейєра сходить автомобіль!..

— У такому разі вам довелося б чхати самими лише вагонами, щоб було куди навантажувати автомобілі! — знайшовся Петраке.

Я пробував вгамувати приятеля, але він не втихав.

— А може, замість того, щоб випускати для автомобілів вагони, краще б випускати більше запчастин?

— Яких запчастин? — здивувався лектор.

— Я кажу: замість вагонів — запчастини для автомобілів. Га? Як ви вважаєте?

— Товариші, — благально склав руки лектор. — Прошу свої запитання подавати в письмовій формі. Тим паче, що паперу на це вистачить. Тільки минулого року ми випустили стільки паперу, що коли взяти й розстелити його по прямій лінії...

...Лекція тривала.

Переклав з молдавської
В. П'ЯНОВ.

НА ЕКЗАМЕНАХ

Мал. И. КОГАНА

Як хто кого уявляє.

ЩО КРАЩЕ

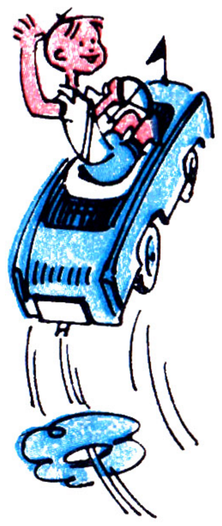

Петрик ще не ходить до школи, але вже знає всі букви і вміє читати по складах.

— Давай почитаємо, — каже тато і показує речення у сестриччиному букварі.

Петрик ретельно вимовляє:

— Ми ма-ли ма-ши-ну.

— Правильно. А тепер прочитай це речення не по складах, а швидко.

— Ми поїхали машиною, — випалив Петрик.

— Чому ж «поїхали»? — здивувався тато.

— А ти ж казав, щоб швидко.

В. СТРЕКАЛЬ.

ХАТНІЙ СІЯЧ

Для весняної пори
Є у мене трактори,
Плуг, сівалка, міх зерна.
Гріє сонце
У віконце,
Тане сніг —
Іде весна.
Почалася посівна.
Знов мене за посівну
Лаятиме мати...
Дуже тяжко цілину
В хаті підіймати.

Платон ВОРОНЬКО.

ЯК ВІДЬМА ЛІТАЄ

Мама розповідає Оксанці казку про страшну відьму.

— Сіла баба-яга верхи на мітлу та як полетить услід за Іваном-царевичем...

— Цікаво, — перебила Оксанка, — а де ж на мітлі двигун?

Наталя МИКИТЕНКО,
учениця 9 класу.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

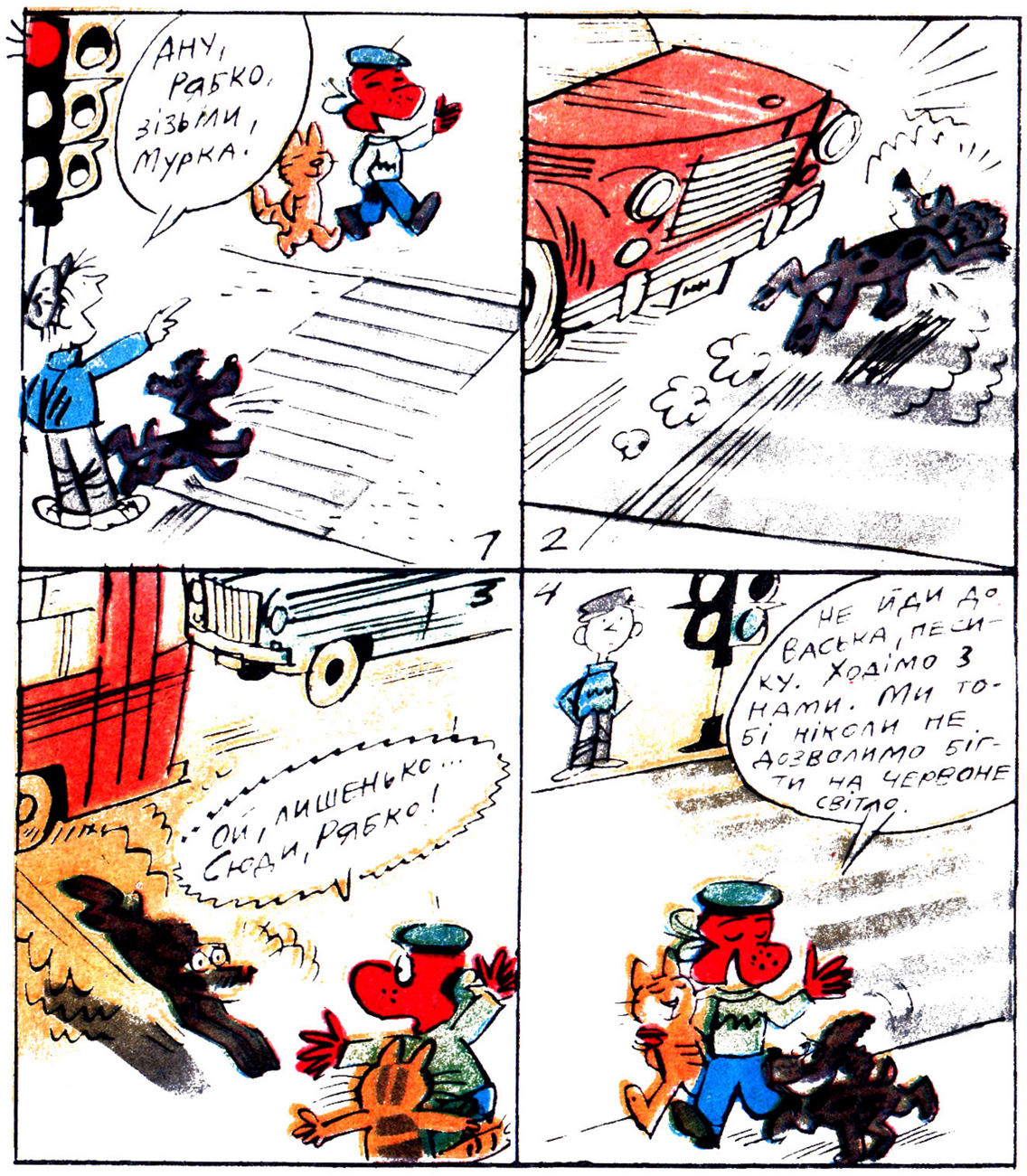

НУ Й БАРАН...

Ходить Оленька сумна,
Що його робити,
Як примусить Барана
Азбуку учити?

Вже вона і так і сяк
Букви поясняла,
І капусту та буряк
Неуку давала.

Не жаліла і себе —
Мала з ним мороку...
Він же—тільки букву «Бе»
Вивчив за півроку!

Леонід ФОМЕНКО.

ІМЕНИНИ

У Вови, старшого Макарчиного брата,— іменини. Зібралися хлопчики й дівчатка. Малому Макаркові усе дуже сподобалося. Особливо лимонад, цукерки та морозиво.

Він покликав маму і сказав:

— А в мене, мамо, іменини хай будуть завтра.

М. ОКАНЬ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

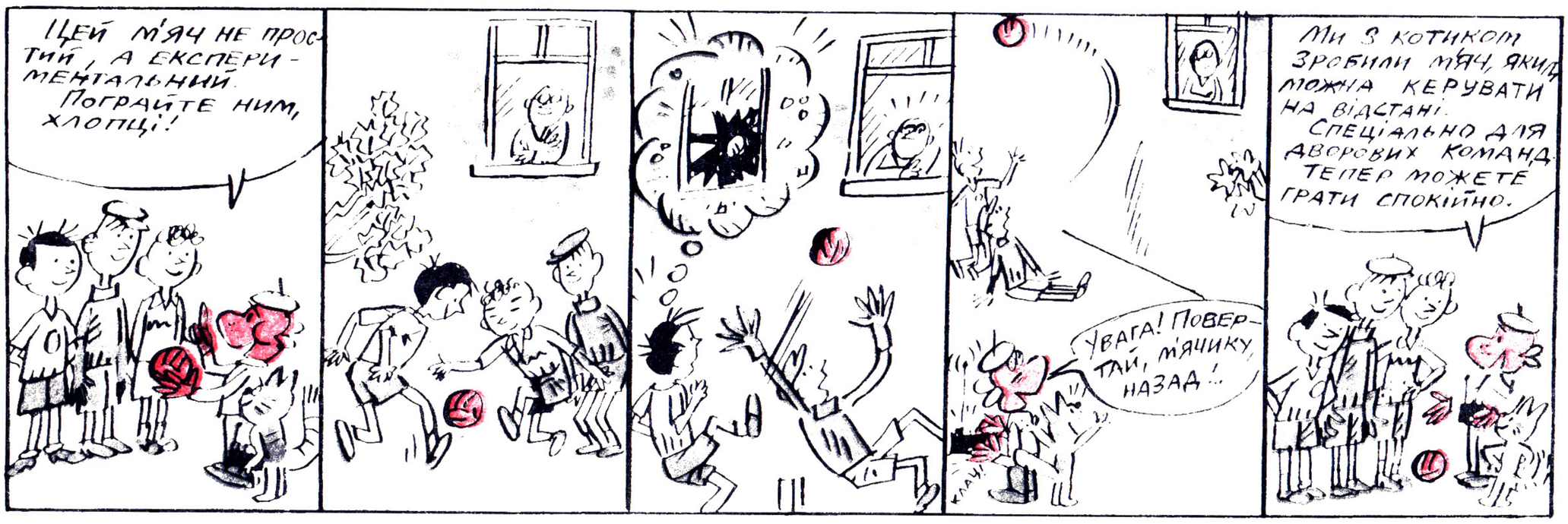

Театр Перця

Олександр БОНДАР

ІНТЕРМЕДІЯ-ЖАРТ

БЛУКАЮЧА ПЛЯМА

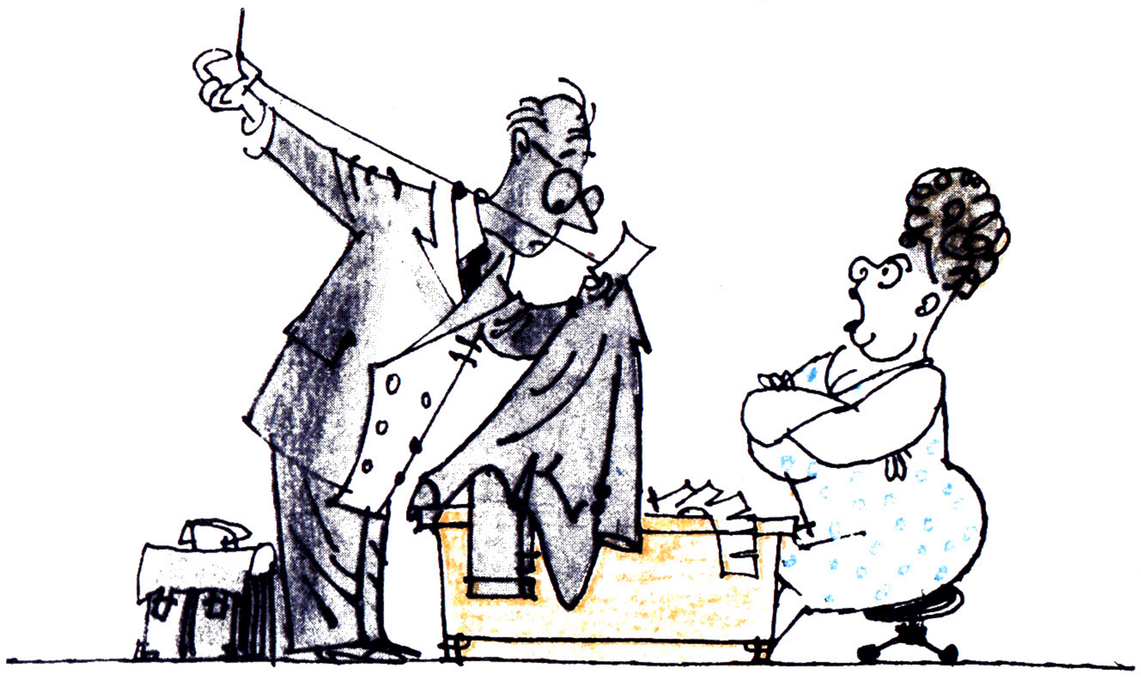

ДІЯ ПЕРША

ПРИЙМАЛЬНИЙ ПУНКТ ХІМЧИСТКИ. Моложава жінка оформляє замовлення літньому чоловікові. На столі — костюм.

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ (двома пальцями піднімає полу піджака). Що там у вас?

ЗАМОВНИК. Костюм.

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ (показує на лезо). Відпоріть гудзики.

ЗАМОВНИК. Я?

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ. А хто ж, на вашу думку, я? Костюм старий?

ЗАМОВНИК. Новий.

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ. Нові тільки в магазині бувають.

ЗАМОВНИК. Але, вибачте, я купив його минулого тижня.

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ (перебиває). Скільки він коштує?

ЗАМОВНИК. Сто двадцять карбованців.

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ. Так і запишемо: шістдесят.

ЗАМОВНИК. Ви добре почули?

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ. На вашу думку, я глуха? (Клацає на рахівниці). Сто двадцять мінус п'ятдесят процентів зносу, залишається шіст-де-сят (записує в квитанцію). Цю суму вам виплатить хімчистка, якщо костюм пропаде.

ЗАМОВНИК. Цікаво... А чому він має пропасти?

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ (з докором). Літня людина, а не розумієте... Гудзики відпороли? Добре. Тепер пришийте ярлик (подає голку з ниткою і ярлик).

ЗАМОВНИК. Вибачте... Я спізнююсь... У мене лекція.

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ. Пропустите.

ЗАМОВНИК. А мої студенти.

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ. До нестями раді будуть. Сама вчилася, знаю... (Уважно дивиться на замовника). Ви, бува, не професор?

ЗАМОВНИК. Вгадали. (Пришиває ярлик до піджака).

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ (самовдоволено). Кожний у своїй справі професор. Пришили? (Дивиться на ярлик). Відпоріть.

ЗАМОВНИК (здивовано). Це чому ж?

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ. Ярлик повинен бути пришитий вертикально.

ЗАМОВНИК (благально дивиться на приймальницю). Прошу вас, пришийте, будь ласка, самі. А я... Я можу квитанцію виписати.

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ (строго). Може, ви ще й гроші у себе приймете? (Після паузи). Замовлення термінове?

ЗАМОВНИК. Бажано якомога швидше.

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ. Костюм обробити спеціальним розчином?

ЗАМОВНИК. Будь ласка, але навіщо?

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ (зневажливо). А ще професор... Костюм ваш пило- і водовідштовхуючим стане. (Приймає гроші і видає квитанцію).

ЗАМОВНИК. Сам відштовхувати буде?

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ. Сам...

ДІЯ ДРУГА

Обстановка та сама. Дійові особи ті самі. Замовник подає приймальниці квитанцію.

ЗАМОВНИК. Готовий?

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ. Плащ?

ЗАМОВНИК. Костюм.

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ. Старий?

ЗАМОВНИК. Новий.

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ (шукає костюм на вішалці). Нові тільки в магазині бувають (після паузи). Але ваш (подає костюм) вийшов справді як новий.

ЗАМОВНИК. Дякую (придивляється до костюма). Ви вважаєте, що це мій костюм?

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ. А чий же ще?

ЗАМОВНИК. Цікаво... Я ношу п'ятдесят четвертий, а це, на мою думку, сорок восьмий.

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ. А усадка?

ЗАМОВНИК. Отак одразу?

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ (звівши очі до неба). Господи, ви просто мов мала дитина!

ЗАМОВНИК. Як же я його одягну?

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ. Доведеться схуднути.

ЗАМОВНИК (придивляється до костюма). Отак одразу?

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ. Навіщо? Можна й поступово.

ЗАМОВНИК. Вибачте, але це все-таки не мій костюм. На моєму піджаку пляма була з лівого боку, а на цьому — з правого.

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ. Блукаюча пляма, значить.

ЗАМОВНИК. Як ви сказали?

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ. Блукаюча.

ЗАМОВНИК. Вперше чую...

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ. А ще професор... (Загортає костюм). У наш вік бурхливого розвитку хімії вивести пляму — дурниця. Прийдете додому, змочите плямовивідником — і...

ЗАМОВНИК (перебиває). Але у мене немає плямовивідника.

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ. Купите. Один тампон покладете під пляму, другий — зверху, і тріть.

ЗАМОВНИК (іронічно). Рухи кругові?

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ. Кругові.

ЗАМОВНИК (глузливо). За годинниковою стрілкою?

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ. За годинниковою.

ЗАМОВНИК (бере костюм і, мовчки вклонившись, іде до виходу).

ПРИЙМАЛЬНИЦЯ (навздогін). Перевірте плямовивідник на обезбарвлювання і руйнування тканини. Зрозуміли?

(Завіса).

ХРОНІКА НОВИН

НАГОРОДИ ВРУЧЕНО

Нещодавно закінчився літературний конкурс. У ньому взяли участь молоді поети і прозаїки. Першу премію (500 карбованців), другу премію (300 карбованців), третю премію (200 карбованців) журі вирішило не присуджувати. Трьох учасників нагороджено грамотами.

ЦІКАВИЙ ПІДРАХУНОК

Гр. Оселедець підрахував, що на гроші, заплачені за ночівлю у витверезнику, він міг купити: три пляшки «Екстри», закуску і доїхати додому на таксі.

ТУРБОТА БАТЬКА

«Невже немає в цілім світі дівчини, яка б забрала у нас трикімнатну квартиру, «Жигулі», дачу і цього ідіота на додачу!» — заволав Іван Никифорович після чергової розмови з сином.

Черговий хронікер
С. ПОЖИВИЛКО.

Дали перцю!

Голова колгоспу «Зоря комунізму» (Бобринецький район Кіровоградської області) Ковтуненко Г. Ф. не раз і не два збирав членів правління на раду-пораду. На тих радах кожного разу багато говорили, балакали, часом аж плакали, тільки від тих балачок справи в колгоспі не поліпшувались. Тоді голова вирішив рук докласти. Він засукав рукави і... махнув на все рукою. Нехай, мовляв, йде все само по собі. А воно йшло і йшло. Мало не до ручки.

Колгоспники написали про це Перцеві.

Начальник Бобринецького районного управління сільського господарства т. Зідрашко повідомив, що загальні збори колгоспників увільнили Ковтуненка Г. Ф. з посади голови колгоспу.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Самітня бабуся жила в лісі. Ледве умовив її піти до нас нянею...

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

[З журналів: «Панч» — Лондон, «Рогач» — Братіслава, «Дикобраз» — Прага, «Остен» — Скопле, «Урзіка» — Бухарест].

Без слів.

У рибальському клубі.

— Що, потрапив у катастрофу!
— Ні, був на футболі.

Оптиміст і песиміст.

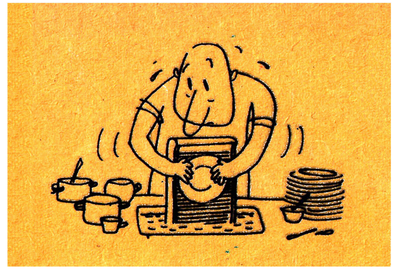

Без слів.

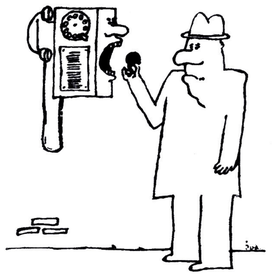

Без слів.

Унікальна хата

Піднімаються-встають будови.
З кожним роком — щось нове у Сквирі:
Там кінотеатр, там установа,
Там он ресторан модерний виріс.
Там споруда побуткомбінату
(Видно її звідусюди в місті)...
А он далі — кривобока хата,
Літ, на вигляд, сто їй або двісті.

Хата ж та — не просто собі хатина, а районна бібліотека. І до того ж, як сказали в обласному управлінні культури, унікальна, єдина така на всю Київщину. Стеля в ній протікає, читальний зал — тільки назва, що зал: прийдуть троє-четверо читачів, і співробітникам працювати ніде (бо, до речі, це водночас і їхня робоча кімната). Стелажі один на одного напазять. Одне слово, умов для роботи і місця для книг немає.

Зате є документація на будівництво нової бібліотеки. Лежить у відділі культури з 1970 року, пилом припадає. Хоч обійшлася та документація в 2 тисячі карбованців, але, за твердженням фахівців, тепер нічого не варта — технічно застаріла. Отож:

З кожним роком Сквира молодіє,
В ній будови зводяться гостинні,
...Лиш бібліотека досі скніє
В допотопній, у старій хатині.

І. ДЖЕРЯ.

Київська область.

Страшне поле не в гуску...

«Наш сільський фершал починає свій трудовий день з видалення зубів у окружающого населення».
(З листа до лікарні).
Надіслав Б. ЛІСНЯКОВСЬКИЙ.

* * *

«До сільської Ради.
Заява.
Прошу перенести мою хату на дочку, так як хата стоіть на мені, а я хочу щоб садиба і хата стояла на моїй дочці».
Надіслав В. ГОРДІЄНКО.

* * *

«Тов. заправщик.
Направляю шофера Б. і прошу ще сьогодні заправте його бензином бо він допізна возив телята по фермі.
Просить зав. ферми».
(Із супровідної).

«На автомашині № 27-4Л ЗАБ застучав мотор, тому прошу Вашого розпорядження негайно відправити в відрядження водія тов. Т. на капітальний ремонт».
(З доповідної записки).
Надіслав В. КОРСАК.

* * *

«Тов. бульдозеристи???
За послєдні три дня ви нестали робить записі в змєнному журналі. Роблю ще одне напоминаніє що треба регулярно вести записі. Не доводьте мене до того щоб я кричав на вас матовим язиком або приміняв другіє адміністративні мєри воздєйствія.
Нач. кар'єра.
(Із запису в журналі).
Надіслав В. РЕШТА.

Літературна пародія

ПОЕТ РОЗМОВЛЯЄ З ГАЯВАТОЮ

(Віталій КОРОТИЧ)

За мотивами збірки «Щоденник».

Зрозумійте, це сталось не в Києві. І не в Тбілісі.
Всі віяння й волання звели нанівець манівці.
Між та поміж секівй я блукаю в канадському лісі
І тремтливо тримаю портфеля в тривожній руці.
Раптом падає чапля згори, шротом в льоті підтята!
Поруч пада папуга і вовк, і бізон, і ведмідь:
Над і понад дерева здійнявшись, стоїть Гаявата!
Так, той самий. Відомий. Червоний увесь, наче мідь.
Хмарну тканьь розірвавши, з вождем привітався я чемно.
Сущу сутність свою свідчив він у мовчанні стійкім
І дивився на мене допитливо, тоскно і щемно.
А тоді запитав: «Звідки будеш? І виданий ким?»
На вождевім вбранні — біло-чорні орлині пір'їни
Він не вірив у дружбу на рівні карафок пустих.
І йому відповів я: «Коротичі ми... З України...
Я про вас написав би, коли б той Лонгфело не встиг...»
А собака вождевий гарчить, але вголос не гавка.
Гаявата ж застиг і завмер, наче зараз засне.
Хоч торкнувся, між іншим, він трепетного томагавка,
Але згодом облишив і слухав терпляче мене.
Та поволі почулася велетня мова громова:
Гаявата повідав думки нестандартні свої.
Він зазначив, що в мене — цілком індіянська вимова,
Але надто вкорінена київська літера «і».
Над і понад усе я зрадів о тій миті критичній,
І тоді ж зрозумів незбагненної сутності суть...
Я простую додому... А двоє бобрів по дотичній
Мій порожній портфель урочисто й поважно несуть.

Юрій ШАНІН.

Народні усмішки

НЕ НА ТОГО НАПАЛА

Іде вулицею п'яний. Спотикається на кожному кроці та все примовляє:
— Не штовхайся, горілочко, не штовхайся.
Кривуляв, кривуляв та й упав посеред вулиці. Лежить і галасує:
— Ну, клята, повалить — повалила, але далі не потягнеш.

Повідомив П. М. СКРЕКА
з м. Корюківки
Чернігівської області.

ПОРОЗУМІЛИСЯ

В темному, безлюдному провулку зустрілися двоє. Один виймає з кишені ножа:
— В тебе гроші є?
Другий виймає з-під поли сокиру:
— А тобі навіщо?
— Та так, д-д-дай, д-думаю, спитаю — може, розміняєте...

Повідомив І. М. ВИСОЦЬКИЙ
з м. Ужгорода.

НЕ ПОМІТИЛА

Жінка питає чоловіка:
— Чого це ти сьогодні такий мовчазний? Було, як розбалакаєшся, то й не спиниш, а це...
Синок здивовано:
— Хіба ви, мамо, не бачите, що тато сьогодні тверезі?

Повідомила В. ПРИТЧЕНКО
з с. Дубіївки Черкаського району
Черкаської області.

БАГАТА УЯВА

Приходить якось Степан до свого сусіда Івана в гості. А той скупий-прескупий був. Налив по силянці води і каже:
— Випиймо, сусіде, думаючи, що це горілка.
Випили.
Через деякий час Степан як зацідить хазяїну у вухо.
— А тепер, сусіде, думайте, що я напився.

Повідомив Р. ДЕМЧУК
з смт Зарічного Ровенської області.

У ГОСТЯХ

Повертаючись з роботи, Петро забіг до троюрідної тітки. Та неохоче запросила його до столу, пригостила варениками. Бачить Петро: сидить у кутку собака і не зводить з нього очей.
— Чого це він так витріщився? — питає.
— Та не звертай уваги. Це просто тому, що ти їси з його тарілки.

Повідомив Б. ІГНАШИН
з села Кінашів Івано-Франківської області.

ПОРАДА

Дідусь просить касирку:
— Будь ласка, дайте мені плацкартний квиток. Тільки на нижню полицю, будь ласка, бо моя стара на верхню не вилізе.
— Нема нижніх місць, дідуню. Ви вже поміняйтеся з ким-небудь.
— Е, так хто ж захоче на бабу мінятися, — зітхнув старий.

Повідомив В. ВАЛЕР'ЄВ
з м. Дніпропетровська.

perec-ua.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Допоможи нам, будь ласка, виплутатись з однієї дуже темної справи. Про неї ми довірливо тобі написали ще в 1972 році — повідомили, що на нашій вулиці Некрасова вечорами стоїть непрогляднa пітьма, бо лінія пошкоджена й електрика до нас добратися не може.

«У листопаді поточного (тобто 1972-го) року, — так відповів тобі т. Шинаков, начальник Дзержинського РЕМ (район електромережі), — буде проведено заміну найнебезпечніших ділянок проводу, опор і залізобетонних пасинків».

«Поточний» рік пробіг швидше, ніж електрика по невідремонтованій лінії, і, присвічуючи ліхтариками, ми, Перче, вдруге написали тобі. Цього разу відповів уже новий начальник РЕМ — т. Мелешко. Він тебе (і нас) запевнив, що «лінію електропередачі по вул. Некрасова включено в план капітального ремонту на третій квартал 1973 року».

А тепер ми, Перче, можемо тобі сказати, що у нового начальника РЕМ слово таке ж тверде, як і в його попередника. Залізне слово! Ще й нині ми вечорами світимо тільки очима. А коли, нінець кінцем, знову засяє у нас електросвітло, — невідомо. Принаймні, для мешканців вулиці Некрасова це, як кажуть, — темна-темна ніч...
Тільки вітер гуде в проводах!

Л. ПОЛОВИНКО.

м. Дзержинськ, Донецької області.
Селище Кірове.

Оголошую тобі догану.
За що?
А це не має ніякого значення. Просто мені треба поставити «галочку» і, як кажуть в офіційних установах, «закрити» лист, якого тобі надіслав минулого року.
У тому листі, між іншим, писалося, що на маршруті № 79 (Львів — Підберезці) місцями не видно автобусів.
«Ужито заходів по усуненню недоліків, наведених у листі, — відповів тоді нам і тобі, Перче, директор автотранспортного підприємства № 13121 т. Шестаков, зазначивши, що за допущені недоліки начальникові 5-ї автоколони тов. Одинцову В. В. оголошено догану».
Тобі, Перче, може, цікаво довідатись, як ходить автобус тепер, після догани, оголошеної т. Одинцову?
Можу поінформувати: ніяк не ходить. Знову його місцями не видно на маршруті. А втім, це не так уже й важливо. Важливо те, що заходів начальник автотранспортного підприємства «вжив» і снаргу «закрив».
Отже, оголосивши тобі, Перче, догану, і я свій лист «закриваю».
Наслідую приклад спеціалістів, більш, ніж я, обізнаних із цим тонким ділом.

С. ВЕСНА.

с. Підберезці
Пустомитівського району
Львівської області.

Кажуть, у столичних магазинах з'явилися в продажу надтверді шлямбури для пробивання дірок у бетоні. То чи не можна так зробити, щоб ці шлямбури продавали у комплекті із зубною пастою «Бальзам»? Миколаївської парфюмерної фабрики? Витиснути цю пасту з тюбика пальцями не можна — така вона тверда. Зубилом відколупати від неї якийсь шматочок — і то не вдається. Єдина надія — на шлямбур з надтвердого металу.
А втім, сподіваємося, що керівники парфюмерної фабрики самі почнуть користуватися «Бальзамом», який вони випустили у продаж. Боїмося, однак, що і їм ця продукція виявиться не по зубах.

О. ЗАЇКА.

м. Краснодон.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У селі Клюки на Київщині ще в 1967 році вирішили збудувати новий клуб. Будівництво розпочали, але новобудова й досі стоїть у риштуванні.
Про це розповідалося у «Репортажі із довгобуду» (№ 24 «Перця» за 1973 рік).
Як повідомив секретар Тетіївського райкому партії тов. Заєць, спорудження клубу включено до плану Тетіївського міжколгоспбуду. Місцевому колгоспові виділено довготермінові кредити на суму 30 тисяч крб. Завершити будівництво клубу намічено у 1975 році.

★ Працівники редакції Ратнівської районної газети «Червоний прапор» написали Перцеві листа про те, що трест «Волинсільбуд» ще три роки тому розпочав у їхньому селищі будівництво друкарні. Розпочав, та й покинув.
Цього листа було опубліковано у «Перці» № 1 за 1974 рік.
Секретар Волинського обкому КП України тов. Алексєєва повідомила редакцію: виступ журналістів справедливий. Керівництво тресту «Волинсільбуд» вживає необхідних заходів, щоб ввести друкарню в дію найближчого року.
Обком партії узяв будівництво під свій контроль.

★ У тому ж номері журналу, у фейлетоні «Клята пам'ять...», йшлося про те, як у 1966 році з Харківського облвиконкому до Нововодолазького райвиконкому помилково було надіслано «Медаль материнства» II ступеня для М. С. Коваль, яка насправді проживає у Великобурлуцькому районі. Коли ж майже через вісім років почали цю медаль розшукувати, в архіві Нововодолазького райвиконкому виявився фіктивний протокол про те, що нібито цю медаль вручили нагородженій.
Після виступу Перця бюро Нововодолазького РК КП України критику визнало справедливою.
За втрату медалі та оформлення фіктивного документа про її вручення бюро райкому оголосило колишньому секретареві райвиконкому, а нині завідуючій райвідділом соцзабезпечення Баранівій Г. Я. сувору догану з занесенням до облікової картки.
Бюро вказало голові виконкому райради Савичеву Н. А. на серйозні недоліки у діловодстві та послаблення контролю за діяльністю відділів райвиконкому.
Рішенням Харківського облвиконкому вдруге подано клопотання про нагородження М. С. Коваль «Медаллю материнства» II ступеня.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Я ж попереджала тебе: виймай усе з кишень!

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець

Журнал «Перец» № 13 (935). (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп. Здано до набору 3. VI. 1974 р. Підписано до друку 17. VI. 1974 р. БФ 10131. Папір 70×108¹/₁₆. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54

© Журнал «Перець», 1974 р. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець»

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 03167. Тираж 2 850 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ

Індекс 74393

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— У зв'язку з енергетичною кризою довелось, замість собаки, кота завести. Він у темряві краще бачить.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Заправляються.

Без слів.

«Рогач». Братіслава.

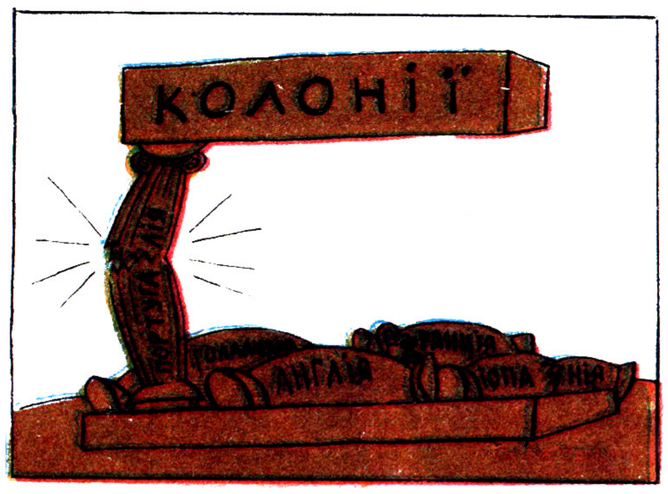

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

У Чілі хунта ліквідувала систему районних поліклінік для трудящих.

(З газет)

— Віднині ви будете користуватися послугами тільки хірургів...